

resurse spirituale

Nr. 23 - Primăvara 2010

O colecție de articole
pentru lucrătorii creștini din România

ADEVĂRURI FUNDAMENTALE pentru biserica de astăzi

Predicând celor care au înțeles greșit
de Phillip H. Barnhart | 3

Concepții eronate despre mântuire
de W. E. Nunnaly | 6

Cel mai mare pericol care amenință biserica
de Douglas Groothuis | 12

Vindecarea și ispășirea
de Anthony D. Palma | 13

Botezul cu Duhul: Înainte și după
de Anthony D. Palma | 17

Puterea învierii în predicare
de Hardy W. Steinberg | pag 21

Ne închinăm lui Dumnezeu pentru că El este credincios
de Tom McDonald | 24

J. C. Ryle: Un evanghelist al secolului al 19-lea
de William P. Farley | 26

REVISTA resurse spirituale

poate fi găsită pe internet la adresa:

www.resursespirituale.ro

resurse spirituale

Colectivul de redacție:

Redactor Șef. Terri Gibbs
Traducător: Nelu Tamaș
Layout: Daniel Ardelean

Revistă publicată de
LIFE PUBLISHERS INTERNATIONAL
OP 1, CP 235, 410610 - Oradea, România
Tel.: 0359.322.744; 0359.177.636; 0744.624.236
E-mail: liferom@rdslink.ro, Website: www.liferomania.ro
Website: www.resursespirituale.ro

Articolele din această revistă au fost selectate și traduse din **Enrichment** - o revistă pentru pastori și lideri creștini. © Consiliul general al **Assemblies of God**, S.U.A.

IMPORTANT: Având în vedere că unii cititori ai revistei ne-au solicitat numere suplimentare, anunțăm pe această cale că pentru continuarea publicării revistei, contribuțiile dumneavoastră sunt binevenite. Cheltuielile pentru o revistă sunt de 3 lei (RON) și această sumă poate fi depusă de cei care doresc în contul nr. RO82RNCB0032046491960001 al LIFE PUBLISHERS INTERNATIONAL, deschis la B.C.R. Oradea.

Predicând celor care au înțeles greșit

de PHILLIP H. BARNHART

Vizitatorul care a venit pentru prima dată la biserică, pășește afară din biserică având o privire înmărmurită. Starea de a fi înmărmurit nu este una obișnuită printre membrii bisericii noastre, de aceea eram curios. Înainte să pot întreba despre ce este vorba, el mi-a spus: "Nu știam că Dumnezeu este astfel".

Deși la vârsta de 45 de ani sunt veteran la amvon și în munca cu oamenii, nu-mi stă în fire să rămân fără cuvinte, astfel că m-am surprins pe mine însumi cu tăcerea mea. Nefind capabil să răspund mai hotărât, am întrebat până la urmă, "Cum anume este Dumnezeu?"

Bărbatul de vreo patruzeci și ceva de ani a râs subtil și a făcut un pas înspre mine. Părea vulnerabil și plin de speranță. "Așa cum l-ați descris în predica dumneavoastră," spuse el, "Nu știam că Dumnezeu este așa."

Femeia care aștepta la rând în spatele bărbatului, a considerat că deja timpul petrecut de acest bărbat cu mine a expirat, astfel și-a dres vocea ca să facă de cunoscut

acest lucru. El a înțeles aluzia și și-a văzut de drum. Nu l-am mai văzut vreodată, dar cuvintele lui au urmărit toată cunoștința mea despre homiletică.

În acea după-masă m-am întors la mine în birou ca să scot din dosar notițele cu predica din acea dimineață, ca să văd ce anume am predicat despre Dumnezeu. Predicaseam un mesaj simplu despre tatăl fiului risipitor, spunând că prin această pildă Isus încearcă să ne dezvăluie cum este Dumnezeu.

Stând în biroul meu în acea după-amiază, cântărind afirmația acelui vizitator, mi-am dat seama că el nu a fost impresionat atât de mult despre ceea ce spune această povestire despre ce este Dumnezeu, ci despre ceea ce nu este Dumnezeu. Povestirea nu spune că tatăl l-ar fi judecat pe fiul sau l-ar fi bătut ca să-și bage mințile în cap. Nu se face aici nici o mențiune despre pedeapsă sau o modalitate de a-și repara greșeala. Pilda Fiului Risipitor se referă la înțelegerea greșită pe care o

avea acest om despre Dumnezeu, de aceea era acum atât de înmărmurit. Mi-am spus mie însumi, *că predica mea din această dimineață i-a acordat șansa să-și corecteze părerea despre Dumnezeu.*

Joia care a urmat conduceam o întâlnire de studiu pentru părinții creștini și m-am decis să-mi testez ipoteza. "Pentru săptămâna viitoare vreau ca fiecare dintre voi să deseneze o imagine a lui Dumnezeu așa cum vi l-ați imaginat în copilărie și să o aduceți cu voi la întâlnirea de studiu," le-am spus eu. După expresia feței oamenilor mi-am dat seama că trebuia să mai dau niște explicații. "Desenați o imagine așa cum îl vedeți pe Dumnezeu când erați copii," am adăugat.

Joia următoare, 9 dintre cei 13 membri ai grupului de studiu au venit cu desenul la ei. Imaginile pe care le-am văzut mi-au confirmat ceea ce presupuneam deja. Toate aceste desene prezentau un personaj negativ. Un bărbat, tată a trei băieți, desenase cu creioane în

culori închise, un ofițer de poliție care avea o armă în mână. O mamă necăsătorită, a desenat o imagine simplă în alb și negru, un bărbat care îl întruhipa pe Dumnezeu cu lanțuri în mână privind în jos cu multă răutate și mânie. Un cuplu și-a unit talentul pentru a desena, folosind sclipici și hârtie creponată. Imaginea îl reprezenta pe Dumnezeu ținând în mână fulgere și îndreptându-le către oameni. Aceste desene întruhipau concepția despre Dumnezeu, cu

greșit - care ne bate - devine în urma învățaturii sănătoase, Dumnezeu care ne ridică. Dacă acea femeie nerăbdătoare nu și-ar fi dres vocea în acea dimineață, bărbatul ar fi avut ocazia să-mi spună la ce se referea el exact. Poate în trecut credea că Dumnezeu încearcă să-i arate cât de lipsit de importanță este, dar acum i s-a spus contrariul.

Stând în biroul meu în acea după-amiază, m-am concentrat asupra notițelor predicii, pentru a

risipitor, a femeii care caută moneda pierdută, a păstorului care caută oaia pierdută peste tot (Luca 15). Acest Dumnezeu este departe de a purta o uniformă de polițist sau de a trimite fulgere și trăsnete pline de răzbunare. Atunci când sunt predicate cu convingere, metaforele biblice pot evita riscul unei înțelegeri greșite a adevărilor teologice.

Posibilitatea transferului nu este redusă doar la pilde. Isus a prezentat un Dumnezeu sfânt și adevărat femeii pe care a întâlnit-o la fântână (Ioan 4). Când Isus a apărut o adulteră în fața autorităților religioase, a căror teologie a fost distorsionată (Ioan 8), El a schițat o imagine corectivă despre Dumnezeu. Liderii bisericești au crezut că îl reprezentau pe Dumnezeu când au respins mărturia unui orb vindecat de Isus. Dar Isus a avut grijă să ofere teologie alternativă atunci când a fost văzut în preajma aceluia om, chiar în templul de unde acesta fusese izgonit (Ioan 9). Noțiunile despre Dumnezeu pot fi deasemenea transferate, dar nu cu aceeași ușurință, atât din pasajele care nu sunt pilde sau povestiri ale Bibliei, cum ar fi discursurile lui Pavel.

Continuând să-mi disec predica din acea duminică în patru, după notițele făcute, mi-am dat seama că existau motive adiționale care justificau modul în care acel bărbat a perceput totul diferit. Luând un pix, am încercuit tot ce am considerat că l-ar fi putut influența. Când am terminat, am descoperit un șablon care era de origine doctrinară. De fapt, tot ceea ce spusese era derivat din doctrine. Încurajând o astfel de abordare, Ian Pitt-Watson spune că homiletica "utilizează tehnicile de comunicare dar acordă atenție cu desăvârșire doar teologiei biblice."¹

Predica mea fusese construită pe baza exegezei pildelor lui Isus despre Dumnezeu în ceea ce privește principiile biblice despre Întrupare, Răstignire și Înviere.

care acești oameni au crescut din copilărie, Dumnezeu așa cum îl știa și vizitatorul nostru recent.

Dumnezeu a fost prezentat greșit de-a lungul anilor lor de pregătire teologică. Drept urmare, o mare parte din sarcina lucrării de predicare este de a corecta această percepție greșită. Ne dorim ca cei care au fost informați greșit din punct de vedere teologic, să pășească din biserică noastră plini de uimire spunând, "N-am știut că Dumnezeu este așa."

Înțelegerea greșită poate fi corectată la fel cum a fost inițiată, prin informație teologică corectă. Dumnezeu pe care l-am înțeles

căuta indicii. Ce anume am spus ca acest om să-și schimbe concepția despre Dumnezeu? Bănuiam deja că la această schimbare - metaforele folosite în omiletică - au avut o contribuție. Noi predicăm folosind-ne de metafore pentru a transmite mesajul teologic. Cuvântul din limba greacă metapherein indică existența unui transfer. Prin transferarea pildelor lui Isus în teologie, creăm o polemică care, prin definiție face introducerea în corectura teologică. Prin intermediul predicii, pildele transferă mentalitatea oamenilor de la ceea ce este Dumnezeu. Dumnezeu este asemeni tatălui din pilda Fiului

ÎNTRUPAREA

"Dumnezeu care a venit printre noi prin Isus Cristos este Dumnezeu care îl îmbrățișează pe Fiul risipitor când acesta se întoarce," explicasem eu în această predică. "Acesta este Dumnezeu care vine și stă în pragul ușii," am continuat eu. "De aceea vine Dumnezeu prin Isus Cristos - pentru a fi prezent atunci când noi ne întoarcem dintr-o țară îndepărtată. Cuvântul care s-a întrupat este acela care a dat o petrecere pentru băiatul care s-a întors."

Pentru aceia care îl înțeleg greșit pe Dumnezeu, noi predicăm Întruparea ca o afirmare a credințioșiei lui Dumnezeu față de creația Sa. În Isus, Dumnezeu se explică pe Sine în limbajul dragostei. Întruparea înseamnă că noi am fost găsiți vrednici ca El să vină la noi. Merităm ca Dumnezeu să întoarcă cursul istoriei încă o dată, și să schimbe situația rasei omenești.

Clarence Jordan explică pasajul din 2 Corinteni 5:14 astfel: Dumnezeu era în Cristos îmbrățișând lumea ca și cum ar face acest lucru El însuși." Când predicăm despre Întrupare, noi reconfigurăm opinia pe care mulți oameni o au despre Dumnezeu. Dumnezeu care vine la noi și ne îmbrățișează nu este nici pe departe acela care aruncă trăsnete ca pedeapsă asupra oamenilor.

RĂSTIGNIREA

Nu numai că Dumnezeu a găsit cu cale să vină la noi, ci a găsit că merită să și moară cineva în locul nostru. În predica mea am spus că tatăl fiului risipitor este Cristos cel răstignit. Am explicat: "Dumnezeu care a venit a murit pentru noi și El este acela care stă în prag, ne primește în casă și ne ține la El. Răstignirea îi dă dreptul lui Dumnezeu să ne iubească chiar și în mijlocul perioadelor noastre de rătăcire."

C.S. Lewis spune, "Din câte știm, pe Dumnezeu nu-l costă nimic să creeze lucruri frumoase, dar ca să transforme firea noastră răzvrătită l-a

costat prețul Răstignirii." Dumnezeu a plătit acest preț cu bunăvoință, datorită a ceea ce noi însemnăm pentru El. Crucea vorbește despre valoarea noastră infinită. Răstignirea lui Cristos este încoronarea ființelor noastre. Indiferent cât de grea este viața, ne așteaptă cele mai bune zile la care ne putem gândi, deoarece Cristos a murit pentru noi la cruce. Isus a transmis vestea cea bună tâlharului răstignit și aceasta este proiectul nostru atunci când predicăm despre răstignire, să aducem mângâiere celor care îl înțeleg greșit pe Dumnezeu.

Un micuț care de-abia avea vârsta la care se învață matematica, tocmai ajunsese la biserică cu părinții lui, unde era o cruce proeminentă și a spus: "Uite, acolo este semnul de plus al lui Dumnezeu." Ceea ce am pierdut în grădina Edenului regăsim pe dealul Calvarului. Crucea demonstrează cât de departe merge dragostea lui Dumnezeu, și pentru cine este destinată.

ÎNVIEREA

"Isus a părăsit mormântul înainte ca ei să poată pune o piatră funerară permanentă și s-a dus direct în pragul ușii Tatălui Său de unde așteaptă revenirea risipitorilor," spusese eu bisericii mele în acea dimineață.

David G. Buttrick, vorbind despre baza doctrinară în homiletică, care spune că ar trebui să începem "acolo unde începe de fapt cristologia, cu învierea lui Isus Cristos."² Dumnezeu este văzut cel mai clar prin prisma Domnului cel Înviat. Dumnezeu l-a înviat pe Isus Cristos ca să ia funcția soteriologică de tată al fiului risipitor.

Thomas G. Long spune că atunci când "nu mai rămâne nimic altceva, Învierea este acel element surpriză prin care nu putem ști niciodată unde va apărea Isus. Și aceasta este cea mai bună veste pe care glasul nostru o poate grăi."³

William H. Willimon afirmă despre prezența post-înviere a lui Isus: "Când ne vom obișnui cu faptul că

moartea a fost înfrântă și cu căile lui Dumnezeu? Cu faptul că toată istoria implicării lui Dumnezeu printre noi este o poveste despre faptul că stăpânirea morții este învinsă? Când vom înțelege odată că Dumnezeu s-a întors din morți?"⁴

Paștele este prezent pretutindeni. Nici un context nu poate fugi de prezența lui Cristos. Nici divorțul, nici maltratarea copiilor, visele destrămate, înșelăciunea, alcoolismul sau trădarea. Avem privilegiul să predicăm despre Cristosul înviat pretutindeni, pentru oricine și în orice vreme. Cristos a înviat ca să fie alături de noi, alături de toată lumea.

Acceptarea adevărului este ceea ce l-a înmărmurit pe vizitatorul nostru de Duminică. El a auzit pașii picioarelor din sandale și a simțit cum Isus îl trage deoparte pentru a-l urma în călătorie, indiferent care este aceasta. El nu știuse până atunci că Dumnezeu este în felul descris de mine în predică, dar acum înțelesese. Recunoscând pe acela care stătea în prag și pe acela care a fost primit cu bunăvoință acasă, el a fost capabil să se bucure de petrecerea dată în cinstea lui.

Predica face acest lucru.

Resurse

1. Ian Pitt-Watson, *A Primer for Preachers* (Grand Rapids: Baker Book House, 1999), 14.
2. David G. Buttrick, *Preaching Jesus Christ: An Exercise in Homiletic Theology* (Philadelphia: Fortress Press, 1990), 23.
3. Thomas G. Long, *The Senses of Preaching* (Louisville: John Knox Press, 1989) 53.
4. William H. Willimon, *The Intrusive Word: Preaching to the unbaptized* (Eugene, Oregon: Wipf/Stock Publishers, 2002), 31.

Philip H. Barnhart,
Dr. in Ministry

CONCEPȚII GREȘITE DESPRE MÂNTUIRE

de W. E. Nunnally

Nu toate învățăturile care deviază de la învățăturile ortodoxe ale istoriei Bisericii sunt etichetate drept eretice, și nici nu ar trebui să fie. Unele învățături cad în categoria ridicolului sau absurdului, și le putem ignora pur și simplu.

Altele sunt doar incorecte din puncte de vedere al datelor prezentate sau neconforme cu istoria. Cu toate acestea mai există și altele care sunt pe bună dreptate numite *doctrine false*. Deși aceste doctrine false sunt periculoase, unele dintre ele nu sunt cauzatoare de moarte, deoarece ele nu includ nici una dintre *doctrinile cardinale*.

În practică fiecare afirmație doctrinară de credință, doctrina mântuirii face parte din doctrinele cardinale ale creștinismului. Acest lucru este valabil și în cazul denominațiunii Adunarea lui Dumnezeu. Pe site-ul oficial al Adunării lui Dumnezeu putem găsi afirmația, "Mântuirea, Botezul cu Duhul Sfânt, Vindecare divină, și a doua venire a lui Cristos sunt Doctrinile Cardinale esențiale pentru lucrarea principală a bisericii, și anume de a atinge întreaga lume pentru Cristos." Categorisirea

De la primul secol până la secolul 21, Evanghelia a suferit din cauza încercărilor omului decăzut de a adăuga pași la calea mântuirii.

modificărilor aduse la doctrina mântuirii ca fiind erezii, este direct proporțională cu modul în care biserica a tratat aceste aberații în trecut.

Suntem pe poziții foarte ferme, plini de zel, încercând să păstrăm puritatea doctrinei mântuirii, deoarece ea este singura doctrină din Biblie pentru care un anatema (blestem) este folosit împotriva celor care încearcă să pervertească (metastrepșai) conținutul ei (Galateni 1:6-9). În acest pasaj, Pavel a declarat că aceștia să fie "condamnați pentru etenitate" (versiunea NIV) sau "blestemați" versiunea (NASB) ² persoana sau îngerul care strică Ordo Salutis (modalitatea de mântuire) așa cum este ea prezentată în Scriptură (afirmat de două ori pentru subliniere, versetele 8,9). Apostolul a considerat că Ordo Salutis are o asemenea importanță fundamentală încât schimbarea ei, chiar și a celui mai neînsemnat cuvânt, ar compromite întreaga evanghelie. Rezultatul ar fi crearea unei "alte evanghelii" (verset 6). În ciuda acestui avertisment serios împotriva devierii de la doctrine, doctrina mântuirii a suferit mai multe atacuri eretice decât oricare altă doctrină biblică. Acest articol tratează anumite erezii populare și oferă doctrină biblică sănătoasă ca un antidot pentru fiecare erezie.

Universalismul

În acest context, Universalismul susține faptul că toți oamenii sunt copii lui

Dumnezeu, fiind în relație corectă cu Dumnezeu, și sunt *mântuiți*. O altă versiune a Universalismului, susține faptul că toți oamenii vor primi o a doua șansă de a-L recunoaște și accepta pe Isus ca Domn, după moarte și înainte de judecata finală.

Societatea a proclamat de mult timp ideea că singurul criteriu al judecății este dacă suntem buni sau nu. Adesea auzim în mass-media vehiculată următoarea afirmație: "Credința unei persoane nu este cu nimic mai specială decât credința alteia."³ Afirmația din mantra "Toate căile duc la Dumnezeu" a obținut deja statut de proverb.

Deși oamenii proclamă Universalismul, ca fiind rezultatul superior a evoluției teologice a omenirii, de la credința primitivă într-un Dumnezeu care judecă, la o variantă mai iluminată a unui Dumnezeu care este exclusiv motivat de dragoste, nu există de fapt nici o noutate în acest lucru. De fapt, Universalismul este aproape la fel de în vârstă ca și creștinismul însuși.

Primii susținători ai Universalismului au avut începuturile în Gnosticismul celui de-al doilea secol. Această învățătură a făcut valuri în scrierile lui Clement din Alexandria (d. Hr. 150-215), Origen din Alexandria-

Caesarea (185-254 D. Hr.) și Gregorie din Nissa (335-395 D. Hr.). Dintre aceștia, Origen a mers cel mai departe învățând faptul că, inclusiv Satan și demonii lui vor fi iertați în final, împăcați cu Dumnezeu în lumea care va veni, și repuși în locul lor din cer.

La un moment dat, probabil că oricare om și-ar fi dorit ca Universalismul să fi avut dreptate. Indiferent că se aflau la mormântul unei persoane dragi a cărei relație personală cu Dumnezeu a fost ambiguă, sau într-o conversație cu un prieten apropiat care a fost un urmaș sincer al unei alte credințe, sau când cineva încearcă să se hotărască de a lua în căsătorie o persoană pe care o iubește la nebunie, dar a cărei statut spiritual a fost neclar, cei mai mulți oameni și-ar fi dorit ca Dumnezeu, în marea lui îndurare, să-și extindă parametrii împărăției Lui pentru a-i include și pe acești oameni buni, iubitori, morali.

Totuși, Scriptura nu lasă loc de interpretare cu privire la acest subiect. Adevărurile de pe drumul roman sunt încă adevărate: "Căci toți au păcătuit, și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu. (Romani 3:23) și " Fiindcă plata păcatului este moartea: dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în *Isus Cristos, Domnul nostru*. (Romani 6:23, sublinierea aparține autorului). Afirmațiile incluse în Ioan 3:16 încă sunt adevărate. Dumnezeu iubește întreaga lume, și și-a dat Fiul pentru acei "oricine" ai lumii. Dar și Ioan 3:18 este de asemenea adevărat, " Oricine crede în El, nu este judecat; dar cine nu crede, a și fost judecat, pentru că n-a crezut în Numele singurului Fiul al lui Dumnezeu. "(versiunea

Cornilescu).

Dacă toți oamenii sunt în relație corectă cu Dumnezeu, și toți merg în rai, o mare parte din ceea ce este scris în Scriptură devine irelevantă, chiar neinteligibilă. Dacă nu ar exista o distincție între cei neprihăniți și cei răi, nu ar exista nici o separare între

grâu și neghină (Matei 13:37-43), între pești răi și cei buni (Matei 13:47-50), sau între capre și oi (Matei 25:31-34, 41), și nu ar exista judecată finală (Iov 21:30, Eclesiastul 3:17, Ezechiel 18:20-28, Daniel 7:9,10 Matei 3:12, 16:27, Faptele Apostolilor 10:42, 17:31. 2 Corinteni 5:10, 2 Timotei 4:1-8, I Petru 4:5-6, 2 Petru 2:4-9, 3:7-12, Iuda 14,15, Apocalipsa 20:11-15).

Societatea ca și întreg, inclusiv un segment care se numește creștinism, a îmbrățișat și o altă versiune editată a evangheliei. Pentru aceștia, poarta nu este "strâmtă" ci "largă" iar cărarea nu este "îngustă" ci "lată" (a se compara cu Matei 7:13, 14). Presiunea pentru a respecta corectitudinea politică și accentuarea ideii de pluralism, diversitate, și toleranță au declarat mesajul bisericii ca fiind prea exclusivist. În lumea de astăzi, este o aronțanță să afirmăm că Isus este calea, adevărul și viața, și că nimeni nu poate veni la Tatăl decât prin El. (Ioan 14:6). La fel, lumea cataloghează imediat ca bigot, pe o persoană care declară că nu există mântuire în nici un alt nume decât cel al lui Isus (Faptele apostolilor 4:12). Cu toate acestea, cei care propovăduiesc astăzi

Societatea ca și întreg, inclusiv un segment care se numește creștinism, a îmbrățișat și o altă versiune editată a evangheliei.

evanghelia trebuie să se abțină de a ceda presiunii compromisului - de a face calea mântuirii mai atrăgătoare pentru urechile contemporanilor noștri postmoderniști.

Ca și credincioși, noi trebuie să întoarcem criticile mesajului nostru înapoi la Isus, care este sursa exclusivității creștinismului. Trebuie să-i reamintim audienței noastre că nu au fost nici creștini din primul secol nici cei din secolul 21 cei care au spus că Isus este singura cale spre cer. Isus însuși este la originea acestei învățături.

Învățăturile exclusiviste ale lui Isus din Noul Testament nu sunt cu nimic mai diferite decât afirmațiile Lui Iahve din Vechiul Testament (comparați Isaia 43:10, 45:5-6). Cei mai mulți eretici tind să nu facă aceleași afirmații despre profeții evreiești, biblia evreiască, Dumnezeu Vechiului Testament sau despre poporul evreu. Se pare că astăzi nu se opune nimeni învățăturilor exclusiviste ale Mormonilor,

ale Martorilor lui Iehova, și grupurilor islamice. Acest lucru nu este însă adevărat, în cazul creștinilor ortodocși. De aceea, când alții ne critică exclusivismul nostru îngust, trebuie să plasăm responsabilitatea în mod egal, asupra umerilor lui Isus, spunându-le ereticilor că nu noi suntem cei care au făcut aceste afirmații și că dacă au ceva de reproșat să-i reproșeze Lui. Apoi, ar trebui să le reamintim că Isus și-a dat viața de bunăvoie pentru ei, și făcând astfel, a câștigat dreptul de a-și trasa parametrii oricunde dorește.

Ispășirea limitată

Oamenii care adoptă interpretarea ispășirii limitate a doctrinei mântuirii, cred că moartea ispășitoare a lui Isus este doar în beneficiul anumitor persoane. Potrivit concepției lor, Isus nu a murit pentru toți oamenii, ci doar pentru cei câțiva, care au fost preselecți, despre care Dumnezeu știa că vor răspunde afirmativ evangheliei. Oamenii care promovează ispășirea limitată vorbesc despre *economisirea jertfei lui Isus*.

Ei susțin că ar fi o risipă ca sângele lui să fie disponibil pentru iertarea celor care ar refuza oricum să răspundă afirmativ evangheliei.

Deși cei mai mulți dintre cei care aderă la această versiune se află printre cercurile reformatilor, găsesc că este de folos să vorbim despre ispășirea limitată. Numărul păstorilor pentecostali care acceptă versiunea calvinistă crește de la an la an, mai ales printre pastorii tineri. Este posibil ca mulți dintre ei, să nu fie la curent cu dezbaterile care are loc în teologia reformată, și dacă John Calvin este într-adevăr acela care ar fi învățat această poziție teologică care a ajuns să-i poarte numele. Și mai puțini sunt conștienți de faptul că scopul limitat al mântuirii promovat de această doctrină derivă principal din învățăturile lui Augustin. Augustin credea că numărul de aleși nu putea să fie mai mare decât numărul de îngeri care au căzut din cer din cauza revoltei lui Lucifer.

Pastorii trebuie să ia în considerare ramificațiile negative pe care această interpretare a mântuirii le poate avea asupra evanghelizării și misiunii. Și mai important este faptul că cei care accepta ispășirea limitată, ca fiind elementul fundamental

al teologiei lor, nu trebuie să-și pună la încercare propria lor poziție. (Marcu 10:45; Romani 5:8; 8:32; Efeseni 5:2, 25), ci și rămân înconștienți, resping sau subminează anumite pasaje din Scriptură care vin în contradicție cu poziția lor.

Ambele testamente relatează clar voia lui Dumnezeu în ceea ce privește mântuirea. Moise a scris că descendenții lui Avraam aveau să fie o binecuvântare pentru "toate familiile pământului" (Geneza 12:3).

Ezechiel a recunoscut că nu era planul lui Dumnezeu ca cineva să piară. În schimb, El dorește ca toți să se întoarcă la pocăință, (Ezechiel 18:23-32; 33:11, comparați cu 2 Petru 3:9). Isaia a înțeles rolul Israelului din trecut ca fiind "Lumina neamurilor, ca să duci mântuirea până la marginile pământului." (Isaia 49:6 comparați cu 42:6). De fapt, chiar Vechiul Testament, care de obicei este mai etnocentric și particularist se termină cu afirmația: "Mare este Domnul dincolo de hotarele lui Israel!" (Maleahi 1:5). Chiar și în descoperirile Vechiului Testament, se pune accentul pe extindere, nu pe limitare (comparați cu Matei 13:31, 32).

Tot mai frecvent și mai clar, Noul Testament accentuează același lucru. Ioan Botezătorul a dat tonul, descriind lucrarea de mântuire a lui Isus, "care ridică păcatul lumii!" (*kosmos*, Ioan 1:29). Isus a invitat fiecare pătură a societății ca să intre în relație cu El (Matei 9:10). El i-a mustrat pe aceia care au redus scopul împărăției lui Dumnezeu (Matei 9:12, 23:13). El i-a invitat pe "toți cei trudiți și împovărați" ca să vină la El și să găsească odihnă (Matei 11:28). El a spus despre Sine că a venit " să-și dea viața răscumpărare pentru mulți!" (Marcu 10:45). Aici este inclusă toată omenirea decăzută (Romani 3:23). Și acest lucru are loc, așa cum ne amintește Ioan, "Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea (*kosmos*) încât a dat pe singurul lui Fiu. (Ioan 3:16), căruia îi este dată titulatura de *Ho soter tou kosmou*, "Mântuitorul lumii" (Ioan 4:42, sublinierea aparține autorului). În ceea ce privește moartea Lui, (mulți aplică aceste cuvinte în mod încorect în închinare), Isus a spus: "Și după ce voi fi înălțat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toți oamenii." (Ioan 12:32, sublinierea aparține autorului).

Când Isus descrie misiunea noastră, cuvintele lui aduc mult cu limbajul folosit în Vechiul Testament. Isus este Lumina lumii (Ioan 8:12, 9:5), de aceea și noi trebuie să fim lumini în lume (Matei 5:14). Noi trebuie să ducem vestea bună a mântuirii " la orice făptură" (Marcu 16:15) sau la "toate

neamurile" (Matei 28:19). Dacă am urmări logica teologiei reformate, Dumnezeu este mai puțin preocupat de economisirea efortului mesagerilor omenești supuși oboselii, decât de economisirea actului Său salvator în toată omnipotența Sa.

În propovăduirile și corespondențele Bisericii primare, învățăturile Vechiului Testament sunt aplicate și clarificate chiar la un nivel mai înalt. Pavel a predicat faptul că Dumnezeu "poruncește acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască;" (Faptele Apostolilor 17:30). El a predicat mesajul mântuirii în Arabia și Iudeea, și oricărui neam care era dispus să asculte, spunându-le să se pocăiască, să se întoarcă la Dumnezeu, și să facă fapte demne de pocăință. (Faptele Apostolilor 26:17, 18:20). Aceste trei lucruri sunt imposibile pentru oricine înafară de cei aleși conform soteriologiei reformate.

Mesajul lui Pavel nu este cu nimic mai diferit. Pavel le-a scris bisericilor din Roma, "Hristos, (...) a murit pentru cei nelegiuți." (Romani 5:6), cuvinte care se găsesc și în scrierile lui Ezechiel "cei răi" care aduce cu "cei pierduți" și "păcătoși" folosit de Isus. Bisericii din Corint Pavel i-a scris de două ori despre faptul că Cristos a murit "pentru toți" (2 Corinteni 5:14, 15), și despre faptul că Dumnezeu "Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine" (kosmos) (2 Corinteni 5:19). Dragostea lui Dumnezeu a motivat actul lui de împăcare pentru toți oamenii, nu doar pentru un segment preselecat din omenire. (Tit 3:4-7).

Instrucțiunile pe care Pavel date lui Timotei sunt la fel de importante pentru a înțelege doctrina mântuirii. El îi reamintește lui Timotei despre faptul că "Dumnezeu, Mântuitorul nostru, (...) voiește ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului." (1 Timotei 2:3,4, sublinierea autorului). În propoziția următoare, el declară că "Omul Isus Hristos, care S-a dat pe Sine însuși, ca preț de răscumpărare pentru toți" (versetele 5,6, sublinierea autorului). Mai târziu, în aceeași scrisoare, Pavel vorbește din nou despre Dumnezeu, "care este Mântuitorul tuturor oamenilor, și mai ales al celor credincioși." (1 Timotei 4:10). Faptul că Pavel pune la o altă aceste două grupuri de oameni, *tuturor oamenilor și credincioși* (un termen care nu este sinonim ci o entitate mai mică dintr-un grup mai mare), anulează pur și simplu un argument preferat al Calvinistilor. Acest argument implică redefinirea cuvintelor cum ar fi *lumea* și *toți* pentru a se înțelege

oricine (din lume) care este *creștin-a fost predestinat pentru mântuire*. În aceeași idee cu instrucțiunile date de Pavel lui Timotei, Pavel îi reamintește lui Tit despre faptul că "harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire pentru toți oamenii, a fost arătat" (probabil o trimitere la întruparea lui Isus, Tit 2:11, sublinierea autorului).

Precum scriitorii Vechiului Testament—și precum Ioan Botezătorul, Isus și Pavel—acesta din urmă vorbește în Noul Testament doar despre o mântuire care este disponibilă pentru toți oamenii. Scriitorul cărții Evrei vorbește despre Isus, care a gustat "moartea pentru toți" (2:9). Ca și Ezechiel, Petru a remarcat faptul că Dumnezeu "dorește ca nici unul să nu piară, ci toți să vină la pocăință." (2 Petru 3:9, sublinierea autorului).⁴

Ioan a tratat de asemenea această temă. El a refolosit titulatura de "Mântuitorul lumii" care a apărut în Evanghelia sa, (1 Ioan 4:14 a se compara cu Ioan 4:42). Chiar și mai edificatoare este descrierea lui Ioan făcută lui Isus, "El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre; și nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi. (1 Ioan 2:2)⁵ Acest pasaj pune aceeași problemă pentru comentatorii reformați precum juxtapunerea celor două grupuri făcută de Pavel (comparați discuția de dinainte cu 1 Timotei 4:10). Aici rezultă clar faptul că o comunitate de credincioși este în contrast cu restul lumii, iar Ioan a spus că Isus a murit pentru amândouă categoriile.⁶

Perseverența Sfinților/ Siguranța veșnică/Odată mântuit, mântuit pentru totdeauna.

O altă concepție eronată despre mântuire este perseverența sfinților, siguranța veșnică și, cum i se mai spune în termeni populari, *odată mântuit, mântuit pentru totdeauna*. Această doctrină susține faptul că odată ce o persoană a fost mântuită, ea nu mai poate pierde mântuirea. Ca și în cazul ispășirii luminate, Augustin a fost cel care a popularizat doctrina perseverenței sfinților/siguranței veșnice. Biserica Romano-Catolică a adoptat mai apoi această doctrină. Mai târziu, liderii protestanți precum John Calvin a transmis această doctrină în protestantism. Denominațiunile Arminianiste/Wesleiene/Holiness/penticostale au respins această versiune a doctrinei mântuirii, clasificând-o drept

eronată. Pe site-ul oficial al Adunării lui Dumnezeu citim: "Este posibil ca o persoană care a fost mântuită, să se întoarcă de la credință și să se piardă din nou."⁷ Totuși astăzi, doctrina PS/SV este pretutindeni. Astfel, trebuie să o emaminăm împreună cu celelalte învățături aberante despre mântuire.

Dintre crezurile calvinistice distingem pe aceia care cred în siguranța veșnică dar nu consideră că aceasta este un permis pentru a păcătuți: "Înțelegerea noastră a doctrinei despre perseverența sfinților nu oferă nicio o porțiță pentru indolență și starea de delăsare. Este îndoielnic faptul că o persoană care se gândește: "Acum că sunt creștin, pot trăi cum îmi place", a fost convertită și regenerată cu adevărat. Credința autentică izvorăște, în schimb, din roada Duhului."⁸

Cei care cred în siguranța veșnică se folosesc de câteva pasaje pentru a-și susține crezul. Le vom discuta aici doar pe cele uzitate mai des. (pentru o tratare mai amplă a temei vezi articolul meu "Învață Scriptura despre Siguranța veșnică?", din ediția de toamnă a Resurselor Spirituale 2008). Adepții PS/SV folosesc adesea Ioan 5:24 pentru a-și susține varianta: "cine ascultă cuvintele Mele, și crede în Cel ce M-a trimis, are viața veșnică". Ei insistă asupra faptului că acest pasaj se referă la viața veșnică pentru *totdeauna*. Totuși, sintaxa frazei arată clar faptul că viața este veșnică nu posesia ei.

Adepții PS/SV mai fac apel și la Ioan 6:37: "Tot ce-Mi dă Tatăl, va ajunge la Mine; și pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară", și Ioan 10:27-28 "nimeni nu le va smulge din mâna Mea." (comparați cu Romani 8:35-39). Totuși nici unul dintre aceste texte nu exclud posibilitatea ca o persoană să-și exercite propria voință și să plece de bunăvoie. Trebuie să punem aceste pasaje în lumina textului din Ioan 15:1 până la 16:1 unde Isus vorbește despre posibilitatea distinctă a apostaziei.

Unii aderenți mai fac apel și la cuvintele lui Pavel din Filipeni 1:6, unde Pavel era încredințat că "Acela care a început în voi această bună lucrare, o va isprăvi până în ziua lui Isus Hristos." Totuși, ceea ce era Pavel încredințat se referă la dorința arzătoare a filipenilor de a merge înainte spre maturitate, ceea ce era singura siguranța reală a credinciosului. (1:1-11 a se compara cu 2:12, 3:19).

Un verset favorit al adepților PS/SV este Evrei 7:25: „De aceea și poate să

mântuiască în chip desăvârșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei.” Cuvântul „desăvârșit” se referă la cei care sunt salvați, dar a doua jumătate a pasajului și alte numeroase texte în ebraică (versetele 3, 21,24; 6:20) necesită ca fraza să fie înțeleasă ca referindu-se la Isus și la durata lucrării lui de mântuire.

În contrast cu poziția PS/SV și anume aceea că credincioșii au libertatea de alege mântuirea, Scripturile învață faptul că, cei care se încred în Isus și ascultă de poruncile Lui, sunt și mai liberi după mântuire decât înainte. (Ioan 8:36; Galateni 5:1,13). Mai departe, posibilitatea apostaziei este subliniată de fraze precum „ați căzut din har” (Galateni 5:4), „care să vă despartă de Dumnezeu cel viu” (Evrei 3:12) și „care totuși au căzut” (Evrei 6:6), în timp ce frazele „siguranța credinciosului”, siguranța veșnică” și „odată mântuit, mântuit pentru totdeauna” nu apar niciodată în Scriptură.

În Vechiul Testament, Dumnezeu a abordat israeliții aproape exclusiv prin *legământ condiționale*. Dumnezeu i-a avertizat în mod continuu ca ei să-și respecte obligațiile legământului, altfel relația cu El avea să devină nulă (comparați Exod 32:33, Levitic 22:3; Numeri 15:27-31; Deuteronom 29:18-21; 1 Regi 9:6-7; 2 Regi 17:22-23; 24:20; 1 Cronici 28:9; 2 Cronici 7:19-22; 15:2, 24:20, Psalmul 69:28; Isaia 1:2-4; 59:2; Ieremia 2:19; 5:3-6; 8:5-12; 15:1,6,7; 16:5; Ezechiel 3:20; 18:12-13; 33:12). Harul era disponibil în Vechiul Testament (Exod 34:6, Numeri 6:25, Ieremia 3:12), dar la fel ca în Noul Testament, harul nu a fost niciodată o scuză pentru a continua în starea păcătoasă și nu au înlesnit vreodată cerințele legământului (comparați Ioan 1:16-17; Romani 6:1-2; 8:7-11; Luca 12:48, și deasemenea Romani 1:31, unde găsim termenii „fără credință” (versiunea KJV) sau „călcători de cuvânt”, versiunea Cornilescu).

Ioan Botezătorul și Isus au continuat aceeași idee în Noul Testament: „Iată că securea a și fost înfiptă la rădăcina pomilor: deci, orice pom, care nu face rod bun, va fi tăiat și aruncat în foc.” (Matei 3:10, 7:19). Isus a mai învățat și că El va oferi mântuire doar celor care vor răbda până la sfârșit (Matei 10:22; 24:13). El a spus că unii vor răspunde la Cuvânt și vor aduce roadă, dar alții vor fi împiedicați de diferite lucruri (Matei 13:3-23). El a avertizat împotriva celor care, pretind că sunt Mesia și care „vor înșela pe mulți.” (Matei 24:5) și în timpul persecuțiilor „mulți vor cădea” (Matei 24:10).

Învățăturile lui Pavel le completează pe cele ale lui Isus. El a avertizat liderii și bisericile în mod constant despre pericolul apostaziei (Faptele apostolilor 20:29-30; Romani 11:21-22; 1 Corinteni 9:27; 15:1-2; 2 Corinteni 13:5; Galateni 1:6; 4:1-11; 5:4; Filipeni 3:17-20; Coloseni 1:21-23; 1 Timotei 4:1; 5:8; 2 Timotei 4:3-4). Cartea Evrei avertizează împotriva apostaziei și îndeamnă credincioșii să rămână fermi până la sfârșit (2:1-3; 3:6-12,14; 4:1-11; 6:4-6; 10:26-27,35; 12:15).

Iacov a scris: „Fraților, dacă s-a rătăcit vreunul dintre voi de la adevăr, și-l întoarce un altul, să știți că cine întoarce pe un păcătos de la rătăcirea căii lui, va mântui un suflet de la moarte, și va acoperi o sumedenie de păcate.” (5:19-20). Petru a descris învățătorii falși care „vor strecura pe furii erezii nimicitoare, se vor lepăda de Stăpânul, care i-a răscumpărat, și vor face să cadă asupra lor o pierzare năpraznică.” (2 Petru 2:1). El a mai scris deasemenea: „În adevăr, dacă, după ce au scăpat de întinăciunile lumii, prin cunoașterea Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos, se încurcă iarăși și sunt biruiți de ele, starea lor de pe urmă se face mai rea decât cea dintâi. Ar fi fost mai bine pentru ei să nu fi cunoscut calea neprihănirii, decât, după ce au cunoscut-o, să se întoarcă de la porunca sfântă, care le fusese dată. Cu ei s-a întâmplat ce spune zicala adevărată: „Căinele s-a întors la ce vărsase”, și „scroafa spalată s-a întors să se tăvălească iarăși în mocirlă.” (2 Petru 2:20-22). Ioan descrie un păcat care a dus la „moarte” [spirituală, nu fizică] 1 Ioan 5:16, a se compara cu 1 Ioan 3:14). Viața veșnică este promisă doar celor care biruiesc ispita și rămân credincioși până la sfârșit (Apocalipsa 2:10,25,26), și pierderea vieții veșnice, celor care nu reușesc acest lucru (Apocalipsa 2:5; 3:11,16). Spre sfârșitul cărții Apocalipsa, Ioan continuă să avertizeze credincioșii despre pierderea mântuirii lor (Apocalipsa 22:19).

Amândouă testamentele avertizează despre faptul că, un credincios poate să-și piardă voluntar statutul privilegiat cu Dumnezeu. Faptul că credincioșii au opțiunea de a continua în ascultare față de El, sau să se întoarcă de la calea Lui, este evident deoarece mulți aleg ultima opțiune și suferă separare veșnică față de Dumnezeu (Geneza 4:3-16 [a se compara cu Iuda 11; 12:8-19; 24.1,2,13; 31:7,8; Exod 32:32,33; 1 Samuel 10:1-7; 13:8-15; 16:14; Ioan 6:66 [a se compara cu versetul 67] 1 Corinteni 5.1-13; 1 Timotei 1:19; 2 Timotei 1:15; 2:17-18; 4.9-10;

Tit 1.12-16; 2 Petru 2:1; Apocalipsa 2:6-15 [a se compara Faptele Apostolilor 6:5]).

Evanghelia de tipul Isus — plus

De la primul secol până la secolul 21, Evanghelia a suferit din cauza încercărilor omului decăzut de a adăuga la *Ordo Salutis*. Biserica Primară a fost martora primelor asemenea încercări. Cartea Faptelor Apostolilor înregistrează date despre o mișcare în cadrul Bisericii primare, care încearcă să adauge circumcizia și împlinirea întregii legi lui Moise la mântuire (Faptele Apostolilor 15:1-5). Iudaștii susțineau că neamurile trebuiau să se convertească la Iudaism, înainte ca Dumnezeu să le ofere mântuirea. Credincioșii au pus la cale primul consiliu bisericesc, care a avut loc la Ierusalim, pentru a rezolva această diferență de opinii. După ce fiecare a avut ocazia să se adreseze publicului, mărturia apostolică (versetul 14), Cuvântul lui Dumnezeu (versetele 15-18), și călăuzirea Duhului Sfânt (versetul 28) au avut câștig de cauză, iar credincioșii nu au adăugat și aceste două cerințe la *Ordo Salutis*.

Totuși, victoria nu a avut viață lungă. Începând cu cartea Galateni, care a fost scrisă curând după Consiliul de la Ierusalim, Pavel a început să ducă o luptă asiduă de-a lungul întregii lui lucrări, cu Iudaștii care, au persistat în încercările lor de a schimba modalitatea de mântuire (comparați Romani 2 până la 4; 1 Corinteni 7:18-20; 2 Corinteni 11:4-22; Galateni 2:11-14; 5:6-11; Efeseni 2:11; Filipeni 3:2-3; Coloseni 2:11 și Tit 1:10).

Această problemă disputabilă a supraviețuit chiar și după moartea lui Pavel și a apostolilor. Liderii creștini, precum Ignațiu din Antiohia, au continuat să dezbate această problemă în al doilea secol (Epistola către Magnezieni 8:5; 10:3).

De-a lungul secolelor, *Ordo Salutis* a rămas în mod continuu supus diferitor atacuri. În Evul Mediu, cerințele necesare mântuirii au ajuns să includă stropirea cu apă, membrii de drept ai bisericii să aibă locul corespunzător în biserică, luare Cinei Domnului în mod regulat, și participarea regulată la servicii de mărturisire. După Reforma Protestantă, multe grupuri au început să predice botezul cu apă ca fiind un pas necesar pentru obținerea mântuirii.

Mai recent, oamenii și-au exprimat o cerință asemănătoare în cercurile pentecostale. În 1916, mulți pastori și biserici au părăsit denominațiunea Adunarea lui Dumnezeu, recent formată, pentru a adera

la o mișcare nouă numită *Lumina Nouă*. Bazându-se pe descoperiri personale și nu pe scrierile Scripturii, adepții învățăturilor susținute de Lumina Nouă propovăduiesc faptul că mântuirea adevărată necesită împlinirea unor pași adiționali, cum ar fi botezul în apă „doar în Numele lui Isus” (în locul formulei trinitare găsită în Matei 28:19), și botezul cu Duhul Sfânt cu vorbirea în limbi. Biserica Unită Penticostală, Biserica Apostolică, și Grupurile „Doar în Numele lui Isus” mai păstrează această formă a Ordo Salutis și în ziua de azi.

Pe lângă aceste grupări aberante, oamenii vin cu cerințe similare, în cele mai recente cercuri de trezire spirituală. În multe ocazii pastorii își îndeamnă enoriașii „Să nu îndrăzniți să lipsiți la ceea ce Dumnezeu face pentru această generație” și „Dacă nu vă aliniați acestor standarde, veți fi lăsați în urmă”. Mulți oameni, care sunt credincioși de foarte mult timp, au plecat de la întruniri declarând că au *fost născuți din nou* doar pentru că au experimentat un anumit gen de manifestare despre care nu este nici o atestare în Scriptură, mai ales în ceea ce privește *Ordo Salutis*. Nu este intenția mea de a denigra diferitele experiențe minunate pe care oamenii le-au avut în anumite locuri. Am împărtășit această observație ca dovadă despre cât de ușor pot cădea oamenii care sunt credincioși de multă vreme, în capcana adăugării altei învățături la doctrina simplă, sănătoasă a mântuirii pe care o găsim în Biblie.

Învățăturile și practicile numite *blesteme generaționale* sunt un alt tip de evanghelie Isus — plus. Această învățătură adaugă diferiți pași după pocăință și supunerea față de domnia lui Isus, pentru ca cineva să poată beneficia de statutul de a avea o relație corectă cu Dumnezeu.⁹ Curentul *blestemelor generaționale* cere ca oamenii să alcătuiască o listă cu păcatele din generația lor precedentă, să se pocăiască de aceste păcate, să renunțe la ele, și să facă rugăciuni speciale pentru a rupe blestemul acestor păcate, care planează asupra lor din cauza păcatelor predecesorilor lor. Totuși, potrivit Scripturii, din momentul în care îl acceptăm pe Isus, El pironește datoria noastră la Cruce și orice legătură demonică este ruptă (Coloseni 2:8-15). Nu numai că Isus ne declară „liberi” ci El ne și declară „cu adevărat slobozi” (complet liberi sau liberi în totalitate, cum găsim în Ioan 8:36). Astfel, învățăturile *blestemului generațional* sunt o „erezie” prin definiție apostolică (Galateni 1:6-9), deoarece adaugă alți pași de urmat

la Ordo Salutis, care nu au nici o bază scripturală în învățăturile/practicile stabilite de apostolii Bisericii primare.

Astfel, care ar trebuie să fie Ordo Salutis, învățătura simplă, sănătoasă care apare în Scriptură? Nu este nimic mai mult sau mai puțin decât aceasta: pocăință față de păcate și credința în Isus ca Mântuitor și Stăpân. Doar jertfa de sânge a lui Isus de la Calvar poate face iertarea păcatelor și împăcarea cu Dumnezeu posibilă (Matei 26:28; Ioan 3:16; Faptele Apostolilor 20:28; Romnai 3:24-25; 5:9; Efeseni 1:7; 2:13-16; Coloseni 1:14,20,22; Tit 2:14; Evrei 9:14,26,28; 13:12,20; 1 Petru 1:2,18-21; 1 Ioan 1:7; Apocalipsa 1:5; 5:9; 7:14). Pocăință, credință, și spunere față de domnia Lui sunt efecte corecte ale jertfei Lui asupra credincioșilor (Ioan 3:16; Faptele Apostolilor 3:19; 5:31; 10:43; 13:38,39; 16:31; 17:30; 20:21; Romani 10:9,10; 1 Ioan 1:9). Potrivit Scripturii, jertfa lui Isus este suficientă pentru a asigura mântuirea noastră. Credința (încrederea și ascultarea de El) este singura cerință care trebuie să se aplice în viața credinciosului (Ioan 3:16; Faptele Apostolilor 11:17; 15:9-11; Romani 1:16,17; 3:27,28; 4:5,16; 5:1; 10:3-13; Galateni 3:1-2; Efeseni 2:8-9).

Concluzie

Mântuirea este crucială pentru a avea o relație corectă cu Dumnezeu. Ea stă în centru veștii bune, evanghelizării, și sănătății spirituale a bisericii. De aceea, nu ar trebuie să ne surprindă faptul că ea este punctul de interes al propovăduirii apostolice din Scriptură. O surpriză nu ar trebui să fie nici faptul că apostolii au acordat cele mai puternice îndemnuri celor care au încercat să aducă modificări, adăugiri sau să complice doctrina mântuirii. Prin contrast, pe tot parcursul cărții Faptele Apostolilor și Epistolelor, liderii Bisericii Primare au propovăduit în mod persistent aceeași evanghelie. Astăzi, pastorii trebuie să urmeze exemplul lor, și să nu cadă în ispita de a compromite mesajul evangheliei. Aceasta înseamnă că liderii bisericești trebuie să cunoască Cuvântul lui Dumnezeu, să-l propovăduiască în puritatea și puterea lui, cu sinceritate și îndrăzneală, cu toate acestea cu smerenie, să se opună învățăturilor și învățătorilor care încearcă să-i pervertească conținutul (1 Timotei 1:3,4; 4:1-6,16,20; 2 Timotei 1:13; 14; 2:15,25,26; 3:13,14,16,17; 4:1-5; Tit 1:9-11,13,13; 2:1,7,10; Iuda 3).

Dr. W.E. Nunnally,
Dr. în teologie, profesor la catedra de Iudaism primar și Originea Creștinismului, la Universitatea Evangel, Springfield, Missouri

Note

1. Consiliul general al Adunării lui Dumnezeu, "Șaisprezece adevăruri fundamentale ale Adunării lui Dumnezeu", Consiliul general al Adunării lui Dumnezeu, (http://www.ag.org/top/Beliefs/Statement_of_Fundamental_truth/sft_full.cfm#9 (accesată în 20 noiembrie, 2007) sublinierea aparține autorului.
2. Citatele biblice sunt luate din versiunea New American Standard Bible, Copright 1960, 1962, 1963, 1968, 1971, 1972, 1973, 1975, 1977, 1995 de către The Lockman Foundation. Folositi cu permisiune (www.Lockman.org).
3. De exemplu, The Practice, canalul ABC, 20 octombrie 2002
4. "Nu și-a propus" sau "a intenționat" (autorul folosește aici sensul eliptic, astfel verbul dat este sinonim cu "a-și propune")
5. "Dar și pentru (păcatele [autorul folosește aici elipsa] întregii lumi)
6. Deși aceasta este doar o trecere în revistă a dovezilor biblice care temperează zelul susținătorilor ispășirii limitate, cititorul trebuie să știe că nu există o lipsă de materiale didactice despre amândouă interpretările acestui subiect, atât în format tipărit cât și pe internet.
7. Consiliul general al Adunării lui Dumnezeu, "Șaisprezece adevăruri fundamentale ale Adunării lui Dumnezeu", Consiliul General al Adunării lui Dumnezeu, (http://www.ag.org/top/Beliefs/Statement_of_Fundamental_truth/sft_full.cfm#9 (accesată în 20 noiembrie, 2007) sublinierea aparține autorului.
8. Millard Erickson, Christian Theology, a doua ediție, (Grand Rapids: Baker Book House, 1998) 1007
9. Wave E. Nunnally, „Păcatele cuprinse în blestemul generațional”, Resurse Spirituale 12, nr. 4 (Toamna 2007); 114-120

CEL MAI MARE PERICOL CARE AMENINȚĂ BISERICA

Eu cred faptul că, mai mult decât orice altceva, biserica este pusă în pericol de propriul ei eșec de a învăța, crede și a trăi practic marile adevăruri ale credinței creștine, într-o manieră care să-L onoreze pe Dumnezeu. Acest lucru nu este valabil doar pentru congregațiile cu o teologie liberală - care au abandonat în esență Biblia cu mult timp în urmă - cât și pentru prea multe biserici și instituții evanghelice. Când "adevărul s-a poticnit în piața de obște" (Isaia 59:14),¹ când biserica este absorbită de cultura în masă care ia în derândere cele mai mari probleme existențiale, când evanghelia și toate adevărurile biblice trec nevăzute. Oamenii își pierd drumul și numesc bine ceea ce este rău și rău ceea ce este bine (Isaia 5:20). După cum s-a plâns și Ieremia "s-a dus adevărul, a fugit din gura lor." (Ieremia 7:28).

Indicii culturali sunt clari. Implicarea religioasă este ridicată, dar discernământul spiritual este scăzut. Cunoștința oamenilor despre Dumnezeu este o raritate. Ocultismul și violența gratuită fascinează milioane de oameni și sunt o prezență obișnuită la televizor, în muzica populară, în filme, în jocuri video și chiar în cărțile pentru copii. Imoralitatea este evidentă și trecută cu vederea la orice nivel. Pădurarii stârnesc focuri masive în păduri. Corporațiile gigante ignoră etica de dragul profitului egoist. Ucigașii în serie ne terorizează. Adolescenții se dedică aventurilor ucigașe în școlile noastre și comit sinucidere în număr record.

Cu toate că America este amenințată de terorism fatal, ea refuză să i-a o poziție radicală de a fi serioasă în relația cu Dumnezeu în probleme ale spiritului și probleme legate de veșnicie. Mulți dintre ei își doresc ca viața să revină la normal - unde normal înseamnă religia modei, a materialismului, a senzualității grosolane și a divertismentului non stop - exact lucrurile despre care Dumnezeu vrea să ne pocăim (1 Ioan 2:15-17). Chiar și după 11 Septembrie 2001 - chiar și printre presupușii creștini, relativismul moral și religios devine o epidemie (adolescenții au fost ținta cea mai greu lovită).

Societatea noastră pluralistică i-a înșelat pe mulți credincioși în a crede că toate religiile duc la Dumnezeu. Dar Scriptura ne dovedește exact contrariul (Exod 20:1-3; Faptele Apostolilor 4:12; 1 Timotei 2:5,6). Mulți creștini se apucă de yoga, ignorând faptul că aceasta este o practică spirituală hindusă. Analfabetismul biblic este îngrijorător în condițiile în care există mai multe biblii și instrumente de studiu decât oricând înainte.

Având în vedere deteriorarea adevărului biblic, biserica este în pericol de a-și pierde abilitatea de a săra și puterea de a lumina (Matei 5:13-16). Dar cine

altcineva poate explica, apăra, propovădui și a aplica Evanghelia lui Cristos dacă nu chiar urmașii lui Cristos înșiși? Cine altcineva poate oferi concepții adevărate, obiective, rezonabile, etice și cu adevărat eliberatoare într-o cultură coruptă din punct de vedere etic și confuză cum este a noastră? Cine altcineva dacă nu Cristos, Domnul universului (Coloseni 1:15-20), poate să cheme oamenii la pocăință, să le ierte păcatele prin jertfa lui de la cruce, să-i declare justificați înaintea lui Dumnezeu și să-i împuternicească pentru o spiritualitate adevărată, ascultare plină de credință și slujire care să schimbe lumea?

Trebuie să recuperăm adevărul evangheliei, trebuie să îl ascultăm indiferent ce va fi. Evanghelia este vestea bună doar atunci când vestea rea despre păcatul împotriva unui Dumnezeu sfânt este predicat în mod corect. După cum a spus C.S. Lewis în "Creștinismul redus la esențe": "Doar după ce am realizat că există o lege morală și o putere în spatele acestei legi, și faptul că am încălcat această lege și că am acționat față de această Putere - doar după acest moment și nici o clipă mai devreme, putem începe să vorbim despre creștinism". Dacă biserica vorbește cu o voce scăzută despre păcat, ea nu poate vorbi în numele lui Cristos, singurul Mântuitor față de păcat (Ioan 3:16; 14:6). Creștinii nu pot să accepte relativismul fie în etică, fie în religie (Exod 20:1-17).

Mântuirea vine numai în urma harului unui Dumnezeu iubitor și drept descoperit în Scriptură și prin viața desăvârșită, moartea ispășitoare, și învierea prin care a învins moartea Fiului său divin. Acest dar se poate primi doar prin credință în Isus Cristos (Efeseni 2:8; Tit 3:5). Nu există o altă Evanghelie (Galateni 1:6-9). Și această Evanghelie cheamă urmașii lui Isus să fie ucenici (nu consumatori spirituali), la a se supune domniei Lui asupra oricărei forme de viață (Matei 28:18), și să fie transformați prin reînnoirea minții lor și să își dea trupurile ca jertfă în slujba lui Dumnezeu (Romani 12:1,2).

Cel mai mare pericol care amenință biserica de astăzi este pierderea adevărului și puterii evangheliei. Nu există o pierdere mai mare.

Douglas Groothuis este profesor de filosofie la Seminariul Denver unde ocupă poziția de Șef al Catedrei de Filosofie și Religie. El este autorul a 10 cărți.

Note

1. Pasajele biblice sunt extrase din versiunea Cornilescu.

Acest articol examinează pasajele cheie din Scriptură care fac o legătură specifică între vindecarea asigurată de Dumnezeu și lucrarea răscumpărătoare a lui Cristos. Există vindecare prin ispășire? Dacă da, ce înseamnă această expresie?

Chestiunile generale care au legătură cu vindecarea divină nu sunt discutate, cu toate că nu ar trebui să existe vreo umbră de îndoială despre purtarea Lui de grijă în ceea ce privește vindecarea în ziua de azi "căci Eu sunt Domnul, care te vindecă" (Exodul 15:26), care este demonstrată pretutindeni în Vechiul și în Noul Testament. El a purtat de grijă pentru zilele în care trăim prin "darul tămauirilor" (1 Corinteni 12:9) și lucrarea în adunarea locală (Iacov 5: 13-16).

Cheia pasajelor din Vechiul Testament

Evenimente numeroase despre vindecarea poporului Domnului pot fi citate, cât și afirmații specifice despre faptul că El "îți vindecă toate bolile tale" (Psalmul 103:3). Punctul central, totuși, trebuie să fie Isaia 53:4: "Totuși, El suferințele (*holi*) noastre le-a purtat (*nasa*), și durerile (*make obh*) noastre le-a luat (*sabhal*) asupra Lui, și noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu, și smerit." Fiecare dintre aceste cuvinte în ebraică are o semnificație importantă.

Din nefericire, cuvintele "suferințele" și "durerile" nu au o traducere adecvată din limba ebraică. *Holi* înseamnă în mod evident boală sau maladie, după cum este evident dintr-un mare număr de pasaje din Deuteronom 28 (vers. 59 și 61). În același mod, *make obh* este folosit pentru a descrie durerea fizică. "Și prin durere este muștră omul în culcușul lui" (Iov 33:19). Aceleași substantive sunt folosite pentru a descrie pe Mesia ca fiind "om al durerii (*make obh*) și obișnuit cu suferința (*holi*)," (Isaia 53:3). Notele din trimiterile pentru aceste cuvinte sunt cuvintele *durere* și *boală* atât aici cât și în versetul următor.

Mesia este descris în acest fel deoarece prin moartea Lui, El a luat asupra Lui suferințele și durerile noastre. Verbele folosite în Isaia 53:4 (*nasa* și *sabhal*) vorbesc răspicat despre acest lucru. *Nasa*

înseamnă a ridica, a căra, a purta, a luat de undeva. Mai departe în acest capitol citim faptul că "El Însuși a purtat (*nasa*) păcatele multora" (versetul 12). Acest verb în contexte precum Isaia 53, transmit cu precizie ideea că Mesia a murit pentru păcatele și bolile poporului Său, și nu numai pentru, ci și în locul lor. Observăm că ilustrația țapului ispășitor este potrivită cu acest concept al substituirii când citim că "Țapul acela va lua (*nasa*) asupra lui toate fărădelegile lor" (Levitic 16:22).

Verbul *sabhal* vorbește despre a căra o povară grea. El apare în Isaia 53 în contextul în care Mesia poartă păcatele noastre (versetul 4) cât și nelegiuirile noastre (versetul 11). Fără îndoială, în concepția lui Isaia moartea lui Mesia a fost atât pentru păcatele cât și pentru bolile poporului Său.

Matei 8:16,17 și Isaia 53:4

Isaia 53:4 este citat o singură dată în Noul Testament. După povestirea multor vindecări și scoateri de demoni realizate de către Isus, Matei explică: "ca să se împlinescă ce fusese vestit prin prorocul Isaia, care zice: "El a luat (*lambano*) asupra Lui neputințele (*astheneia*) noastre și a purtat (*bastazo*) bolile (*nosos*) noastre."(8:17)

Înțelesul principal al cuvântului *Astheneia* este acela de slăbiciune, dar în Noul Testament este folosit și pentru boală și neputință (vezi Faptele Apostolilor 28:9; Luca 5:15). În forma lui verbală este folosit pentru a desemna o suferință trupească, și anume, starea de a suferi o boală (vezi Matei 25:39; Ioan 11:1-3,6; Iacov 5:14).

Nosos, un sinonim, înseamnă boală sau maladie. (În mod curios, Septuaginta traduce cuvântul ebraic din acest pasaj din Isaia 53:4 prin *hamartias* (păcate), pentru care nu există nici o justificare). Mai este găsit cu acest înțeles și în Faptele Apostolilor 19:12; Matei 4:23, 9:35; și multe altele.

În ceea ce privește verbele, *lambano*, printre multele lui înțelesuri și uzitarea amplă, în acest pasaj el transmite ideea de a lua deoparte sau de a îndepărta. Un înțeles sugerat ar fi acela de "a lua cu scopul de a duce departe." *Bastazo* înseamnă a

îndepărta, a lua deoparte, sau a purta; și transmite în mod corect ideea din pasajul din Isaia.

Corectitudinea pasajelor din Matei

Isaia 53 se concentrează asupra morții ispășitoare a lui Cristos. Atunci, cum putea să spună Matei faptul că Isaia 53 a fost împlinit înainte de Răstignire? Trebuie să discutăm câteva aspecte.

Noul Testament este norma de interpretare pentru orice pasaj din Vechiul Testament. Cu toate că Isus nu murise încă, găsim în Matei 8 o anticipare a morții Lui și a beneficiilor pe care aceasta avea să le aducă. Dumnezeu nu este limitat de timp, noi suntem aceia care avem o existență limitată de timp și spațiu.

Faptul că Matei citează pasajul din Isaia este proleptic (în anticipare) prin natura lui. Într-o manieră aproape incomprehensibilă, beneficiile Crucii se extind și în trecut pentru toți oamenii credinței. Mântuirea sfinților din Vechiul Testament, cu toate că ei nu aveau cum să fie conștienți despre aceasta, a fost realizată pe baza jertfei lui Isus la cruce care avea să vină.

Dumnezeu, despre care putem spune că există în prezentul veșnic, transcende timpul. Într-adevăr, în ochii Lui Cristos este Mielul junghiat de la întemeierea lumii (Apocalipsa 13:8). Fraza este folosită de unii pentru a sugera timpul la care au fost scrise numele în Cartea Vieții (Apocalipsa 17:8), dar cuvântul din greacă sugerează un sens mai plauzibil care modifică participul cuvântului "junghiat" (vezi de asemenea 1 Petru 18-20). În oricare interpretare, Mielul cel junghiat nu poate fi separat de Mielul din cartea vieții. În consecință, beneficiile crucii sunt pentru întreaga istorie a omenirii.

Concluzii

Este inevitabil faptul că este o legătură importantă între vindecare și Ispășire. Cu toate acestea, pasajele biblice care vorbesc clar și specific despre această temă sunt destul de rare. Chiar și binecunoscutul și adesea citatul pasaj "prin rănilor Lui suntem tămăduiți" (Isaia 53:5, vezi 1 Petru 2:24), trebuie înțeles inclusiv, ca referindu-se atât la mântuirea spirituală, cât și la vindecarea fizică. Cu toate acestea trebuie să recunoaștem că noi înțelegem din pasajul mesianic din Isaia 52:13 până la 53:12 că acesta se referă doar la moartea pentru păcatele noastre. Trebuie deci să fim atenți atunci când încercăm să formulăm o teologie detaliată despre vindecare și ispășire. Trebuie să fim convinși că vindecarea divină este într-adevăr trimisă nouă prin Cristos la cruce.

Un aspect important al mântuirii biblice este natură holistică. Cristos a murit pentru a împiedica blestemul care a rezultat în urma păcatului primilor

noștri părinți; El ne-a răscumpărat de sub blestemul Legii (Galateni 3:13). Blestemul însemna moarte - atât fizică cât și spirituală. El a murit pentru omul ca întreg, nu doar pentru sufletul omului. Lucrarea Lui răscumpărătoare include mântuirea pentru toate aspectele din ființa umană, ceea ce înseamnă relația dintre trup, suflet și duh.

Vindecarea fizică apare ca rezultat a lucrării ispășitoare a lui Cristos, dar de cele mai multe ori este doar o eliberare temporară, deoarece tuturora ne este sortit să murim. Cea mai mare eliberare fizică este răscumpărarea trupului care va suferi nu doar o înviere, ci și o transformare, și nu va mai fi vreodată supus bolilor și suferințelor (Romani 8:23; Filipeni 3:20,21). În cele din urmă, consecințele fizice și spirituale ale morții au fost biruite prin moartea aceluia care a luat asupra Lui atât păcatele cât și bolile noastre.

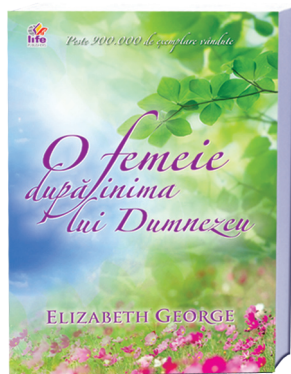

Anthony D. Palma, Dr. Theol., Învățător veteran în Adunarea lui Dumnezeu, care locuiește în Springfield, Missouri.

Notă:

Citatele biblice sunt extrase din versiunea New American Standard Bible, Copyright 1960, 1962, 1963, 1968, 1971, 1972, 1973, 1975, 1977, 1995 folosit cu permisiunea The Lockman Foundation (www.Lockman.org).

NOUȚĂȚI EDITORIALE
LA EDITURA LIFE PUBLISHERS
www.liferomania.ro

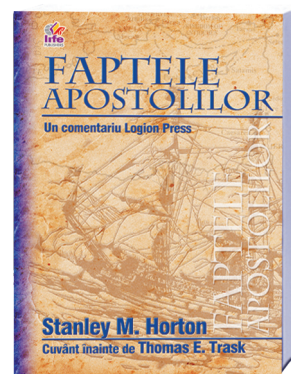
**O FEMEIE DUPĂ
 INIMA LUI
 DUMNEZEU**

de Elizabeth George

312 pag., 14 X 20.5 cm

Adevărata pace și bucurie vin atunci când femeile Îl urmează pe Dumnezeu în fiecare domeniu al vieții lor - și devin femei după inima Lui. Cu grație și căldură, Elizabeth George împărtășește în această carte învățături biblice practice cu privire la modul în care poți urmări prioritățile lui Dumnezeu privitoare la:

- * umblarea ta cu Domnul – crești prin iubire față de Scriptură și ucenicizare
- * slujirea ta – învață să slujești altora și să devii o femeie care încurajează
- * casa ta – creează o atmosferă care hrănește și o tapiserie a frumuseții
- * soțul tău – dezvoltă-ți o dedicare adâncă pentru a-l sluji și a-l cinsti
- * copiii tăi – roagă-te cu credințioșie pentru ei și învață-i Cuvântul lui Dumnezeu

**FAPTELE
 APOSTOLILOR**

de Stanley M. Horton

439 pag., 14 X 20.5 cm

Isus le-a spus urmașilor săi: „Ci voi veți fi martori . . . până la marginea pământului.” Cartea Faptele apostolilor consemnează împlinirea promisiunii și a poruncii Sale: Duhul Sfânt a lucrat prin viețile credincioșilor ca să aducă creștere Bisericii, ca să dărâme barierele din calea Evangheliei, și să ducă mesajul lui Hristos până în inima Imperiului Roman. Luca, autorul cărții Faptele apostolilor, a scris ca urmare a unei cercetări atente și a unei experiențe practice. Scriitorul pentecostal Stanley M. Horton aduce o combinație similară de cercetare și experiență în acest studiu al relatării inspirate a lui Luca. În acest comentariu Logion, Horton cercetează în profunzime istoria Bisericii Primare—o istorie care continuă să fie scrisă în viețile credincioșilor de astăzi. Horton scrie: „Faptele Domnului Înviat . . . continuă astăzi oriunde poporul lui Dumnezeu se adună într-un singur gând cu o dorință aprinsă de a cerceta Cuvântul Lui, de a căuta darurile Sale și de a face lucrarea Lui.”

**ÎNTR-O GROAPĂ CU
 UN LEU, ÎNTR-O ZI
 CU NINSOARE**

de Mark Batterson

187 pag., 13.5 X 20.5 cm

CE-AR FI DACĂ VIAȚA PE CARE ȚI-O DOREȘTI CU ADEVĂRAT ȘI VIITORUL PE CARE DUMNEZEU ÎL DOREȘTE PENTRU TINE SE ASCUNDE CHIAR ACUM ÎN SPATELE CELEI MAI MARI PROBLEME... A CELUI MAI CUMPLIT EȘEC... A CELUI MAI MARI TEMERI?

„Mark a devenit una dintre cele mai importante voci ale noii generații. Prin ceea ce face el schimbă vieți. Citește această carte și vei înțelege ce vreau să spun.”

CRAIG GROESCHEL

Pastor Lifechurch.tv., autor al Chazown și al Confessions of a Pastor

Ca lider și profesor, Mark Batterson este plin de imaginație, energic, perspicace. Apreciez faptul că este gata să riște enorm și să facă inimaginabilul pentru a atinge cultura noastră cu un mesaj cu adevărat relevant.”

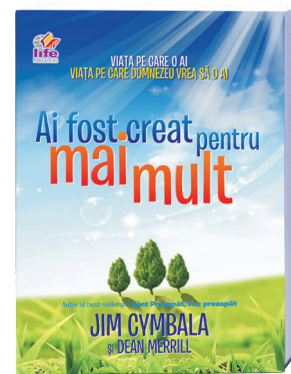
ED YOUNG

Pastor principal, Fellowship Church

**AI FOST CREAT
 PENTRU MAI MULT**

de Jim Cymbala

207 pag., 13.5 X 20.5 cm

Îți dorești să produci o schimbare? Nu ești dispus să te mulțumești cu o viață liniștită, care să nu iasă din tipare? Jim Cymbala consideră că oricine care se întreabă dacă viața ne poate oferi ceva mai bun este pe calea cea bună. Dumnezeu chiar ne poate oferi ceva mai bun. Ca pastor al bisericii Brooklyn Tabernacle, Cymbala stie cum este sa depinzi de Dumnezeu pentru orice. El a vazut purtarea de grija a lui Dumnezeu pentru biserica sa, fara bani, în viața copiilor abuzati, si în viața celor care traiesc la limita existentei. Indiferent că provii din pătura de sus, de mijloc sau de jos a societății, Jim Cymbala știe că Dumnezeu îți poate transforma viața. Poți deveni remarcant prin pacea și bucuria pe care o arăți în viața ta. Echipază-te pentru a urmări acest „mai mult” pe care îl are Dumnezeu pentru tine.

Botezul Duhul: ^{cu} Înainte & După

Ideea acestui articol mi-a venit dintr-o preocupare cu două aspecte, pe care fiecare lider pentecostal o are: (1) procentul mare de credincioși pentecostali din biserici, care nu au fost botezați cu Duhul Sfânt, și (2) înțelegerea nepotrivită a unora, poate chiar a multora, cu privire la scopul sau scopurile botezului cu Duhul. Ceea ce sugerez este că, remediul pentru aceste două probleme se găsește în mare măsură în mâinile liderilor bisericești (pastori, evangheliști, învățători), care sunt responsabili pentru învățarea și călăuzirea celorlalți credincioși. Nu voi trata problemele timpului și a dovezilor inițiale, care sunt afirmate clar în Declarația Adevărilor Fundamentale ale Adunărilor lui Dumnezeu; acest articol nu se vrea a fi o apărare a poziției dovezilor doctrinare inițiale. În schimb, voi oferi sugestii care vor ajuta liderii să călăuzească credincioșii în experimentarea botezului cu Duhul și să asiste credincioșii botezați cu Duhul în a realiza potențialul experienței lor. Liderul ocupă o poziție strategică pentru a ajuta credincioșii prin învățatură și exemplul personal. O explicație clară a învățăturilor biblice este esențială, la fel cum este și o demonstrație a unei vieți umplute de Duhul.¹

PENTRU CEI NEBOTEZAȚI ÎNCĂ

Sugestiile următoare sunt făcute din considerentul că credinciosul nu este antagonist față de experiența botezului cu Duhul Sfânt și că este un candidat pentru această experiență. Scriptura nu oferă o formulă prin care se poate primi inițial umplerea cu Duhul, dar următoarele considerente ar trebuie să fie de folos pentru cel care caută această experiență cu interes.

Toți credincioșii sunt candidați

Ioel a prevestit faptul că Domnul își va revărsa Duhul peste toți oamenii Săi (Ioel 2:28,29). În vârstă sau tineri, bărbați sau femei, slujitori - fără a se face vreo diferență între vârstă, gen, sau statut social - sunt incluși în promisiunea aceasta. Această promisiune reverberază cu nădejdea (și profeția) ferventă a lui Moise prin care Domnul avea să își reverse Duhul asupra tuturor oamenilor Săi (Numeri 11:29). Promisiunile profetice nu aveau să mai fie limitate unui număr de câțiva aleși.

Petru a ales această temă în Ziua Rusaliilor când, pentru început, a citat pasajul din Ioel, (Faptele Apostolilor 2:17-21) iar apoi a declarat faptul că darul promis al Duhului "este pentru voi, pentru copiii voștri, și pentru toți cei ce sunt departe acum," (versetele 38,39)². "Departate acum" se poate referi la o distanță cronologică și geografică, dar probabil se referă la Neamuri (Efeseni 2:13,17). Credinciosul interesat trebuie să fie asigurat și convins că această experiență este într-adevăr pentru el.

Duhul locuiește deja în toți credincioșii

Este important să accentuăm faptul că Duhul Sfânt nu are manifestări externe în acel credincios care nu este botezat cu Duhul. Duhul lucrează în interiorul credinciosului, care se pocăiește și operează nașterea din nou. Acesta nu pleacă atunci de la credincios pentru a se întoarce iarăși în momentul umplerii. Unii sunt confuzi cu privire la percepția despre Duhul Sfânt prezentată în Noul Testament, prin folosirea termenilor de genul "botezat cu", "revărsat peste", "a căzut peste" "a venit peste". Dar aceste cuvinte sunt doar expresii figurative și descriptive prin care ni se prezintă o experiență copleșitoare a Duhului care deja locuiește în credincios. De aceea unii preferă să o numească "eliberare" a Duhului deja existent.

Botezul cu Duhul este un dar

Prin definiție, un dar nu este câștigat. Dacă ar fi pe considerentele meritelor unei persoane, atunci întrebarea fără răspuns ar rămâne, "Cât de vrednică ar trebui să fie acea persoană?! Sau "Cât de desăvârșită trebuie să fie o persoană pentru a se califica pentru a ceastă experiență?" Este posibil ca o persoană interesată să fie atât de preocupată cu propriul simț de nevrednicie, încât Duhul Sfânt să nu poată curge liber prin acea persoană.

Dumnezeu nu le va permite celor interesați să aibă parte de o experiență contrafăcută

Din experiența mea de consiliere a persoanelor interesate, reiese uneori faptul că unii se tem ca vorbirea lor în limbi să nu fie generată de ei înșiși sau să nu fie de la Dumnezeu ci de la Satan. Aceste persoane trebuie să fie asigurate de cuvintele lui Isus: "Deci, dacă voi, care sunteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru cel din ceruri va da Duhul

Sfânt celor ce I-L cer!" În context se spune faptul că până și un tată pământesc nu va permite ca un pește cerut să fie substituit cu un șarpe sau un ou cerut să fie substituit cu un scorpion (Luca 11:11-13). Aceste persoane sensibile și uneori nesigure trebuie încurajate să dea glas dorinței lor interioare de a se exprima în sunete necunoscute.

Starea de așteptare și deschidere facilitează primirea.

Candidatul trebuie să fie binevoitor să asculte de ceea ce Domnul ar putea să-i transmită. În timp ce vorbirea autentică în limbi nu poate fi generată de om, cel care primește trebuie să coopereze împreună cu Duhul Sfânt. Experiența ucenicilor în Ziua Rusaliilor este instructivă, deoarece Luca spune că ei au vorbit "după cum le da Duhul să vorbească" (Faptele Apostolilor 2:4). Aspectul stării de așteptare este important; acesta poate servi drept antidot pentru ceea ce unii numesc nepoliticos, ca fiind stăruință cronică.

Rugăciune și lauda conduc adesea la o astfel de experiență

Învățăturile lui Isus despre planurile Tatălui de a da Duhul Sfânt celor care îl cer (Luca 11:13) sunt urmate de un pasaj despre rugăciune (versetele 1-12) în care El explică și ilustrează aspectul stăruinței. Cuvintele grecești pentru "A cere" și "A bate" sunt folosite în grecește la indicativul prezent, sugerând ideea de a face această acțiune în mod continuu de a "continua să cerem, să căutăm și să batem." Ar trebui să se facă o distincție între cele de mai sus și starea de cerșire disperată și frustrare. Mai degrabă, putem considera principiul prezentat în Fericiri, "Ferice de cei care continuă să fie flămânzi și însetați după neprihănire, căci ei vor fi săturați!" (Matei 5:6, traducerea aparține autorului). Ar trebui să remarcăm faptul că, înainte de Ziua Rusaliilor ucenicii "stăruiau cu un cuget în rugăciune și în cereri" (Faptele Apostolilor 1:14).

Cererile persistente ar trebui combinate cu laudă. Rugăciunea din Camera de Sus a fost completată de starea ucenicilor care "tot timpul stăteau în Templu, și laudau și binecuvântau pe Dumnezeu." (Luca 24:53). Cei care caută botezul cu Duhul ar trebui încurajați să aducă laudă cât și rugăciuni, deoarece laudarea lui Dumnezeu în limba proprie a unei persoane, poate facilita tranziția la laudarea Lui în limbi. Remarcăm faptul că, conținutul exprimării verbale a ucenicilor era laudă la adresa lucrărilor minunate ale lui Dumnezeu (Faptele apostolilor 2:11; 10:46). Acest lucru merită interes special deoarece sărbătorirea evreiască a rusaliilor, un festival al recoltei, era un timp de bucurie și de mulțumiri aduse la adresa lui Dumnezeu. Acest lucru poate fi realizat chiar și la nivel personal, spre exemplu, o persoană care îi aduce ca jertfă lui Dumnezeu primele roade din recolta sa, care se angajează într-un recital al descrierii actului măreț al lui Dumnezeu de a elibera pe Israel din sclavia Egipteană (Deuteronom 26:1-11).

Binecuvântări speciale pot avea loc pe parcurs

Experiența botezului cu Duhul are apogeul în vorbirea în limbi, dar cineva poate avea experiențe foarte reale și pline de sens de-a lungul timpului. Nu este tocmai adecvat să ne referim la botezul cu Duhul ca fiind "o a doua lucrare a harului" deoarece tot ceea ce primim de la Dumnezeu este prin harul Său. În

consecință, poate exista un număr mare de binecuvântări între regenerarea și botezul cuiva, și uneori aceste binecuvântări sunt o avanpremieră sau o dezgustare a experienței culminante. În ceea ce privește botezul cu Duhul, nu se pune problema "totul sau nimic." Anumite întâlniri spirituale cu Domnul au rolul de a ne pregăti pentru și de a ne facilita umplerea cu Duhul. Cei care stăruiesc după aceasta trebuie sfătuiți să nu confunde aceste experiențe cu botezul cu Duhul în sine.

Timpul lui Dumnezeu poate fi diferit de al nostru

Domnul răspunde cu siguranță rugăciunii și închinării prin credință, dar din motive știute cel mai bine doar de El, momentul în care El hotărăște să ne răspundă, s-ar putea să nu coincidă cu dorințele noastre. Atât în cartea Faptele Apostolilor cât și în istoria bisericească, revărsările Duhului apar uneori în locuri și momente neașteptate. În consecință, un stăruitor nu trebuie să fie descurajat sau să se auto-condamne dacă umplerea cu Duhul Sfânt nu apare atunci când este așteptată. Dar timpurile în care Domnul face vizite speciale, când numeroși oameni sunt umpluți cu Duhul, aceste condiții sunt optime pentru un stăruitor. Aceasta a fost și experiența grupului de tineret în care am crescut eu. Pentru o perioadă lungă de timp nimeni nu fusese umplut cu Duhul Sfânt. Apoi, fără vreun motiv vădit, un mare număr dintre noi am fost umpluți într-o perioadă scurtă de timp. Sora mea mai mare, a fost prima care a fost botezată cu Duhul; la nu foarte mult timp după aceea, am experimentat umplerea, când mă aflam în intimitatea dormitorului meu, într-un moment când mă rugam pentru lucruri generale, fără să fac vreo referire specifică la botezul cu Duhul.

PENTRU CEI BOTEZAȚI DEJA

Câteva întrebări sunt prezente în orice discuție despre experiența post-botez cu Duhul. Care este rolul vorbirii în limbi în această experiență? Este rostirea de cuvinte în alte limbi esența acestui Botez? Care sunt scopurile, sau rezultatele divine intenționate ale acestei experiențe? Oare unii creștini botezați cu Duhul cred că odată ce ai fost umplut, ești umplut pentru totdeauna? Este botezul cu Duhul o experiență care se reînnoiește? Liderul este indispensabil în educarea și călăuzirea oamenilor spre o perspectivă mai expansivă și inclusivă despre natura și scopurile botezului cu Duhul. Aș sugera că rezultatele divine ale botezului cu Duhul ar trebui să includă următoarele:

Vorbirea în limbi

Vorbirea în limbi este indicația imediată și empirică a faptului că umplerea a avut loc, care este de asemenea și un beneficiu spiritual pentru cel care o vorbește, deoarece Pavel spune că: "cine vorbește în altă limbă, nu vorbește oamenilor, ci lui Dumnezeu; și "Cine vorbește în altă limbă, se zidește pe sine însuși" (1 Corinteni 14:2,4). Acesta este aspectul devoțional al vorbirii în limbi, pe care Pavel îl asociază cu binecuvântarea lui Dumnezeu și aducerea de mulțumiri la adresa Lui (versetele 16,17). Acesta este unul dintre elementele rugăciunii în Duhul (Efeseni 6:18; Iuda 20). Limbile sunt astfel, o modalitate prin care credincioșii se zidesc pe sine spiritual. De aceea uneori este numit limbajul rugăciunii unei persoane. Astfel, vorbirea

în limbi poate fi numită un mijloc al harului. Ea nu este o experiență care are loc doar la momentul botezului cu Duhul, ci trebuie să fie o experiență continuă și repetabilă. Această idee este implicită în afirmația lui Pavel către corinteni "Aș dori ca toți să continuați să vorbiți în alte limbi" (1 Corinteni 14:5, traducerea aparține autorului).³

În plus, un număr de exegeți responsabili, înțeleg spusele lui Pavel ca însemnând că trebuie să se roage în limbi, sau cel puțin să includă acest lucru, atunci când spune "Și tot astfel și Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră: căci nu știm cum trebuie să ne rugăm. Dar însuși Duhul mijlocește pentru noi cu suspine năgrăite." (Romani 8:26).

Deschidere față de manifestările spirituale

Botezul cu Duhul deschide credinciosul față de disponibilitatea de a primi o gamă largă de daruri spirituale. Aceasta este o consecință naturală a faptului că o persoană s-a predat deja unei experiențe supranaturale sau supraționale permițând să fie copleșit de Duhul. De exemplu, modul în care Petru s-a adresat mulțimii în Ziua Rusaliilor a fost cu adevărat o proorocie, după cum reiese clar din modul în care Luca prezintă acest discurs, folosind verbul din limba greacă *apophthengomai*, un termen tehnic care desemnează un discurs inspirat.

O privire la lista majoră a darurilor spirituale (1 Corinteni 12:8-10; Romani 2:6-8; Efeseni 4:11) ne va descoperi faptul că majoritatea acestor daruri s-au manifestat deja într-un anumit fel atât în Vechiul Testament cât și în Evanghelii. Ucenicii de dinainte de Rusalii au fost folosiți ca instrumente prin care s-au făcut vindecări și scoateri de demoni (Luca 10:9,17, vezi de asemenea Matei 10:8). Mai departe, un studiu din istoria bisericii, demonstrează faptul că darurile spirituale și multele lor forme au fost manifestate de către creștinii din toate vremurile.

Devreme ce zidirea poporului lui Dumnezeu este cel mai mare scop al darurilor spirituale în adunare (1 Corinteni 12:7;14:3-6,12), credincioșii umpluți de Duhul trebuie să fie încurajați să și le dorească cu ardoare (1 Corinteni 12:31; 14:1).

Trăirea evlavioasă

Botezul cu Duhul trebuie înțeles ca având implicații într-o trăire evlavioasă. Articolul 7 din Declarația Adevărilor Fundamentale ale Adunării lui Dumnezeu afirma cu corectitudine, cred eu, faptul că odată cu botezul cu Duhul Sfânt "vine revărsarea de putere pentru viață și slujire." Prin "pentru viață" eu înțeleg "pentru viață evlavioasă". Dacă, într-adevăr botezul cu Duhul este o scufundare în Acela care este Duhul Sfânt- cea mai frecventă denumire folosită în Noul Testament pentru a face referire la El - experiența trebuie să impulsioneze către sfințenie personală. O problemă esențială a credincioșilor din Corint este că ei continuau să vorbească în limbi fără să permită Duhului Sfânt să lucreze pe plan intern în viețile lor. La acest capitol, este nevoie ca credincioșii umpluți de Duhul, să înțeleagă faptul că roadele spirituale - și nu doar darurile spirituale - ar trebui să izvorască din experiența Rusaliilor.

Fenomenul focului din Ziua Rusaliilor trebuie relaționat, în parte, cu sfințenia lui Dumnezeu (după cum găsim în întreaga Scriptură - rugul aprins, de exemplu) și cu sfințenia celui care a primit Duhul. Botezul cu Duhul nu produce sfințenie într-o

clipită (nimeni nu poate face acest lucru), dar oferă celui care l-a primit un impuls în plus pentru a urmări stilul de viață plăcut lui Dumnezeu. În această privință, este important să vedem legătura pe care Pavel o face între starea de a fi în mod continuu umplut de Duhul și despre consecințele acestei stări în viața credinciosului - un duh plin de bucurie, care slujește celorlalți, mulțumitor, supunere reciprocă, și respect (Efeseni 5:18 până la 6:9).

Este important ca să menționăm în acest context faptul că plinătatea Duhului nu trebuie să fie o experiență singulară. În plus, pe lângă lucrarea internă zilnică pe care Duhul o face în viața cuiva, există ocazii când acesta coboară asupra credincioșilor care trec prin perioade de criză și se confruntă cu o anume nevoie, acele momente despre care se face referire la credincios ca fiind "plin de Duhul Sfânt" (Fapte 4:8,31; 13:9,52).

Putere pentru mărturisire

Asocierea dintre putere și Duhul Sfânt este una obișnuită în Noul Testament, și în anumite situații cei doi termeni se substituie reciproc (de exemplu, Luca 1:35; 4:14; Faptele Apostolilor 10:38; Romani 15:19; 1 Corinteni 2:4:1, 1 Tesaloniceni 1:5). La înălțare, Isus le-a spus ucenicilor să rămână în Ierusalim până aveau să fie "îmbrăcați cu putere de sus" (Luca 24:49). În Faptele Apostolilor, El le spune "Ci voi veți primi o putere, când Se va pogori Duhul Sfânt peste voi" (1:8). Aceste teme despre botezul cu Duhul și evanghelizarea globală sunt legate strâns în cartea Faptele Apostolilor. Există o relație evidentă cauză-efect între cele două, dar ar trebui să remarcăm de asemenea, că Isus nu a spus că singurul scop al primirii puterii este evanghelizarea. Am indicat deja faptul că lucrarea Duhului în cadrul botezului cu Duhul trebuie înțeleasă într-un context mai larg decât acela accentuat în Faptele Apostolilor. Cu toate acestea, o persoană umplută de Duhul care nu este preocupată de cei pierduți intră în contradicție cu scopul Duhului Sfânt.

CONCLUZII

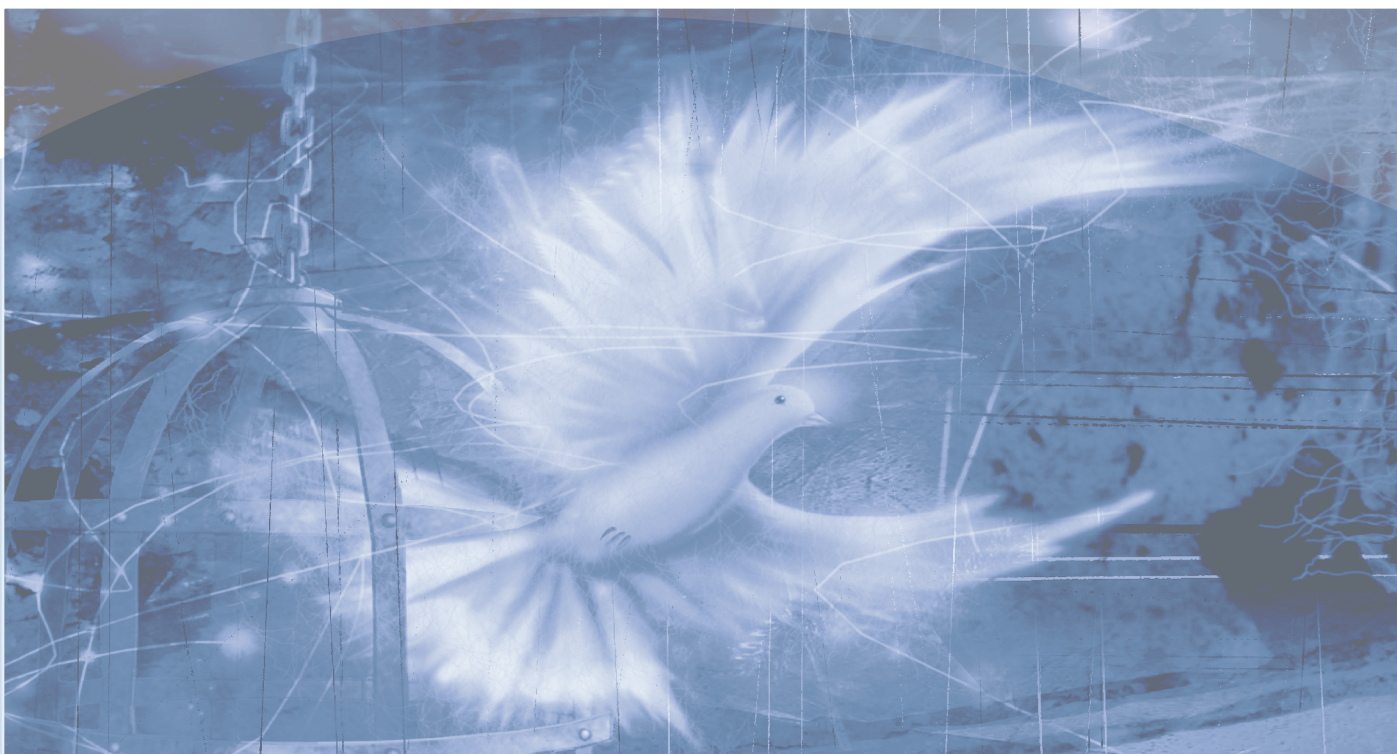
Am încercat să tratez anumite teme: nevoia ca liderii (pastorii, evangheliștii, învățătorii) să instruiască poporul lui Dumnezeu cu privire la pregătirea în vederea primirii botezului cu Duhul, nevoia de a da o înțelegere mai amplă a scopurilor și rezultatelor acestui botez, nevoia celor deja botezați de a experimenta o umplere continuă cu Duhul cât și o umplere specială în perioade de nevoie. Botezul cu Duhul trebuie să fie mai mult decât o afirmație doctrinară, el trebuie să fie o experiență vitală, productivă în viața credincioșilor și în relația lor personală cu Domnul, în interacțiunea lor cu ceilalți credincioși, și mărturia lor în lume.

Anthony D. Palma, Dr. Theol., este învățător veteran în Adunările lui Dumnezeu, care trăiește în Springfield Missouri.

NOTE

1. În cele ce urmează, am adaptat, revizuit și completat un anumit material din monografia mea *The Holy Spirit: A pentecostal perspective* (Logion Press, GPH, 2001)
2. Pasajele biblice sunt extrase din Versiunea New American Standard Bible, (ediția revizuită, 1997) dacă nu este altfel specificat
3. Forma verbului *a vorbi* este la indicativ prezent în limba greacă, sugerând o acțiune conținută sau lineară.

Puterea ÎNVIERII ÎN PREDICARE

Talleyrand, care a ocupat diferite funcții în timpul regelui Ludovic al XVIII-lea, Napoleon Bonaparte și Ludovic Filip, l-a întrebat odată pe unul din cei trei regi ai Franței cum ar putea începe o nouă religie măreață precum creștinismul. Regele a putut vedea că răspunsul era unul simplu. Tot ce trebuia să facă, era să fie răstignit apoi să învieze din morți a treia zi. În acest răspuns, regele le-a adus aminte preoților de marea caracteristică a creștinismului. Și alte religii au avut învățături bune. Unele dintre ele au produs și martiri. Doar creștinismul vorbește însă despre marele Răscumpărător care a murit și a înviat din nou.

Apostolii au recunoscut însemnătatea măreață a Învierii și au făcut-o subiectul cu precădere al predicării lor (Faptele Apostolilor 2:24-32;3:15-26;17:18). Chiar și atunci când au primit amenințări că vor suferi pedepse trupești, ei au continuat să predice credința lor distinctivă. Luca a spus: "Apostolii mărturiseau cu multă putere despre învierea Domnului Isus. Și un mare har era peste toți." (Faptele Apostolilor 4:33)

Ca și lucrători în ziua de azi, luați în considerare care sunt rezultatele dramatice ale predicării apostolilor, și ar trebui să tânjim după o lucrare la fel de rodnică. Un rezumat al predicilor și învățăturilor apostolice descoperă de ce adevărul Învierii este esențial pentru succesul eforturilor în lucrare.

Dovezi ale Dumnezeirii lui Cristos

Unul dintre cei mai importanți factori ai Învierii este acela că învierea este o dovadă a dumnezeirii lui Cristos fără a exista vreo urmă de îndoială. Când scribii și fariseii

i-au cerut lui Isus un semn care să dovedească faptul că El are dreptul să propovăduiască cea ce a învățat pe oameni, Isus s-a referit atunci la Învierea Lui care avea să vină spunând: "nu i se va da alt semn, decât semnul proorocului Iona." (Matei 12:38-42). Când i s-a cerut un semn care să dovedească autoritatea Lui în a izgoni negustorii din templu, El a făcut din nou aluzie la Învierea Sa, spunând: "Stricați Templul acesta, și în trei zile îl voi ridica." (Ioan 2:19)

Scriind creștinilor romani, Pavel a reafirmat ceea ce Isus a învățat. El a subliniat faptul că Evanghelia se preocupă de persoana lui Isus Cristos, care nu este doar fiul biologic al lui David, ci și "dovedit cu putere că este Fiul lui Dumnezeu, prin învierea morților; adică pe Isus Hristos, Domnul nostru." (Romani 1:4) În consecință, bărbații care au ascultat predicile Bisericii primare au devenit conștienți de faptul că, conflictul lor nu fusese doar cu un profet extraordinar, ci cu Fiul veșnic al lui Dumnezeu.

După mulți ani de influență teologică liberală în lume, există din nou o mare nevoie pentru accentuare a supranaturalului. Slujitorii pot să fie convinși că nu se poate face nimic pentru a convinge oamenii de dumnezeirea lui Cristos decât prin declararea Învierii Lui. O lecție măreață poate fi învățată de la predicatorii Noului Testament. În loc să se preocupe detalii și polemici, ei au făcut afirmații simple și convingătoare ale acestui adevăr de drept. Rezultatul a fost că multe suflete au fost adăugate la biserică.

Dovezi ale judecării viitoare

Un al doilea factor al Învierii lui Cristos este acela că dovedește faptul că va exista o judecată în viitor. În predica lui de pe dealul Mars, Pavel a predicat faptul că Dumnezeu le poruncește tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască (Faptele Apostolilor 17:30). Asigurarea pe care Dumnezeu le-a dat-o tuturor oamenilor despre venirea judecării este aceea că "L-a înviat din morți..." (Faptele apostolilor 17:31)

Oridecâteori slujitorii Evangheliei declară adevărul Învierii, aceasta este o aducere aminte despre faptul că o dare de seamă va avea loc. El reafirmă faptul că Tatăl a poruncit ca judecata să vină de la Fiul (Ioan 5:229); faptul că Mântuitorul de astăzi este Judecătorul de mâine.

Unii oameni răspund la predicarea dragostei lui Dumnezeu, dar alții vor fi mișcați doar de teama judecării viitoare. Iuda atrage atenția asupra acestui adevăr când spune: "Muștrați pe cei ce se despart de voi; căutați să mântuiți pe unii, smulgându-i din foc; de alții iarăși fie-vă milă cu frică, urând până și cămașa mânjită de carne." (Iuda 22, 23) Slujitorii trebuie să urmeze atât exemplele apostolilor, cât și îndemnurile biblice când prin predicarea Învierii lui Cristos ei le aduc aminte oamenilor despre învierea viitoare a tuturor celor care au murit, dintre care mulți vor învia pentru a fi judecați.

Dovezi ale jertfei potrivite

Adevărul Învierii este de asemenea o dovadă a faptului că jertfa lui Cristos pentru păcatele întregii lumi a fost considerată satisfăcătoare. Pavel a spus că Cristos "care a fost dat din pricina fărădelegilor noastre, și a înviat din pricină că am fost socotiți neprihăniți." (Romani 4:25) Dacă Isus ar fi rămas prins în ghearele morții, ar fi fost o dovadă a faptului că a murit din cauza vinovăției personale și nu pentru păcatele întregii lumi. Datorită ispășirii complete și satisfăcătoare efectuate la Calvar, Cristos a înviat din morți. Acum misiunea Duhului Sfânt este să convingă lumea de neprihănirea lui Cristos (Ioan 16:8, 11), care este imputată "celor ce credem în Cel ce a înviat din morți pe Isus Hristos, Domnul nostru." (Romani 4:23,24)

Predicând adevărul Învierii amintim oamenilor despre o jertfă atât de completă încât Dumnezeu poate privi la fiii căzuți ai seminției lui Adam și să-i declare drepti. Foștii păcătoși pot veni cu îndrăzneală la tronul harului (Evrei 4:14-16), nu prin merite omenești, ci prin jertfa perfectă a lui Cristos. Ei sunt "spre lauda slavei harului Său, pe care ni l-a dat în Preaiubitul Lui." (Efeseni 1:6)

Toți lucrătorii recunosc că sunt foarte omenești. Există chiar și perioade în care presiunile vieții pot tulbura adevărul că Evanghelia este vestea bună. Totuși, predicatorii Bibliei își vor aduce întotdeauna aminte că,

cu cât vremurile sunt mai întunecate în istoria umană, cu atât este mai mare nevoie pentru vestea bună. Nimeni nu se poate îndoii de faptul că aceasta este într-adevăr vremea pentru a propovădui cu o siguranță plină de bucurie faptul că Cristos a înviat astfel încât oamenii atât de împovărați de păcat să găsească alinare în faptul că Dumnezeu îi declară neprihăniți.

Dovezi ale mijlocirii lui Cristos

Credincioșii sunt mulțumitori pentru faptul că învierea lui Cristos este de asemenea o dovadă a lucrării Lui de mijlocire. Unul dintre cele mai evidente adevăruri ale experienței umane este acela că Satan a încercat întotdeauna să-i doboare pe oamenii lui Dumnezeu. În orele întunecate de dinainte de răstignire, Isus a spus: "Simone, Simone, Satana v-a cerut să vă cearnă ca grâul, dar Eu m-am rugat pentru tine, ca să nu se piardă credința ta." (Luca 22:31,32)

Scriptura ne aduce aminte de faptul că învierea și înălțarea lui Cristos asigură credincioșii de mijlocirea Lui pentru ei. În scrisoarea lui Pavel către credincioșii din Roma, el a spus: "Cine-i va osândi? Hristos a murit! Ba mai mult, El a și înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu, și mijlocește pentru noi!" (Romani 8:34) Datorită acestei mijlociri credinciosul este salvat de cea mai groaznică înfrângere și este dus la cel mai minunat triumf (Evrei 7:25).

Pastorii sunt probabil mai conștienți decât oricine de faptul că Satan își găsește plăcerea în descurajarea credincioșilor. Din cauza faptului că credincioșii care suferă de depresie spirituală nu constituie o atracție pentru oamenii din lume ca aceștia să vină la Domnul, Satan își concentrează eforturile pentru a produce creștini nefericiți. Când biserica ascultă mesaje care oferă asigurare despre faptul că Cristos cel Înviat se roagă pentru credincioși, ea este capabilă să se ridice deasupra stării de descurajare. Prin încurajarea oferită de o predică

despre mijlocirea lui Cristos cel Înviat, lucrătorii pot da o lovitură devastatoare strategiei lui Satan de a induce depresia spirituală.

Dovezi ale învierii credinciosului

Oamenii din oricare generație au fost uimiți de misterul morții fizice. Ei adesea privesc la moarte cu teamă. Predicarea învierii lui Cristos totuși, amintește oamenilor faptul că învierea credincioșilor este garantată. Pavel le scrie sfinților încercați din Tesalonic: "Căci dacă credem că Isus a murit și a înviat, credem și că Dumnezeu va aduce înapoi împreună cu Isus pe cei ce au adormit în El." (1 Tesaloniceni 4:14)

Corintenilor Pavel a putut să le spună: "Și știm că Cel ce a înviat pe Domnul Isus, ne va învia și pe noi împreună cu Isus, și ne va face să ne înfățișăm împreună cu voi." (2 Corinteni 4:14)

Pastorii care le stau alături celor care sunt îndoliați descoperă adesea că nu sunt multe de spus pentru a alina durerea decât dacă îi pot aminti persoanei întristate despre reîntâlnirea plină de bucurie care îi așteaptă pe credincioși, fie că fac acest lucru în timpul unei conversații personale, la slujbele de înmormântare sau cu alte ocazii în lucrare, nimic nu este mai eficient pentru sfinții întristați decât adevărul despre înviere. Acesta pătrunde mai adânc decât orice durere pentru a aduce consolare.

Dovezi ale împuternicirii adecvate

În activitățile de zi cu zi ale vieții, un motiv obișnuit pentru care se plâng credincioșii este faptul că au un sentiment de neadecvare față de sumedenia de responsabilități pe care le au. Uneori indivizii sunt copleșiți de circumstanțele lor. Chiar și lucrătorii creștini sunt supuși acestor momente de descurajare și deznădejde. Există nevoia ca oamenii să aibă încredere în propriile lor abilități, dar mai mult decât atât oamenii au nevoie ca în aceste momente de turbulențe să asculte mesaje care să le reamintească că pot face totul prin Cristos care îi întărește (Filipeni 4:13).

Oamenii au reușit să măsoare parțial puterea diferitelor forme de energie, dar cine a fost vreodată capabil să măsoare puterea necesară pentru a-L învia din morți pe Mielul jertfit al lui Dumnezeu? Această putere este extraordinară. Pavel a fost nevoit să se roage ca credincioșii efeseni să poată cunoaște "care este față de noi, credincioșii, nemărginita mărire a puterii Sale, după lucrarea puterii tăriei Lui, pe care a desfășurat-o în Hristos, prin faptul că L-a înviat din morți." (Efeseni 1:19-22) Pavel s-a rugat și ca el să poată cunoaște puterea învierii lui Cristos (Filipeni 3:10).

Puterea învierii în ceea ce privește nevoia umană de curaj și perseverență este aceeași ca și în cazul apostolilor care inițial au fugit de teamă; pentru predicare și învățătură care să miște sufletul; pentru multe lucrări de putere. Predicarea despre înviere le reamintește credincioșilor secolului XXI faptul că puterea învierii le este la îndemână pentru orice situație indiferent cât de imposibilă ar părea. Acest lucru este susținut de afirmația lui Isus: "Tu zici: Dacă poți!... Toate lucrurile sunt cu putință celui ce crede!" (Marcu 9:23)

Lucrătorii sunt în mod constant conștienți de multele doctrine care au nevoie de a fi accentuate. Ei adesea tânjesc după mai multe oportunități pentru a exprima adevărurile care le face inimile să clocotească. Dacă Cristos va fi înălțat, dacă oamenii vor fi încurajați printr-o mântuire măreață, dacă biserica va fi capabilă să facă față provocărilor din ziua de azi cu siguranță și victorie, trebuie să ne facem timp pentru predicarea adevărului învierii. În acest sezon de Paști ar fi bine pentru fiecare lucrător să-i întâmpine pe vizitatorii care au fost pentru prima dată la mormântul deschis și să audă îngerul spunând: Dar îngerul a luat cuvântul, și a zis femeilor: "Nu vă temeți...a înviat, după cum zisese...duceți-vă repede de spuneți." (Matei 28:5-7)

Hardy W. Steinberg,
publicat post-mortem.

Ne închinăm lui DUMNEZEU pentru că El este credincios

DE TOM MCDONALD

Duminica trecută m-am ridicat pentru a conduce imnul "Mare este credințioșia ta", cum am făcut de zeci de ori până acum. Experiența aceasta nu îmbătrânește niciodată, deoarece acel imn are un conținut valabil pentru toate timpurile. Îmi place să văd cum biserica interacționează cu un asemenea text. Fără să vreau, pot vedea un sfânt matur sau un student care se dedică în închinare cu același simț de uimire. Cu siguranță mesajul credințioșiei lui Dumnezeu are relevanță atât pentru tineri cât și pentru cei în vârstă. El transcende timpul și spațiul, statutul economic sau etnia. Credințioșia Domnului pentru a împlini Cuvântul Său este ceva pe care ne putem baza oricând.

Din punct de vedere teologic, credințioșia este unul dintre atributele indiscutabile ale Tatălui. Scriptura indică capacitatea Lui de a fi loial față de mii de generații. Într-o epocă a schimbării accelerate, este bine de știut faptul că noi slujim un Dumnezeu neschimbător: "Isus Hristos este același ieri și azi și în veci!" (Evrei 13:8)

Părinții credinței au experimentat cu toții credințioșia lui Dumnezeu. Când Moise s-a confruntat cu criza din Exod 14, el s-a simțit presat. Avea o hoardă de dușmani în spatele lui și o mare adâncă în fața lui. Implicit în acea minune epică putem vedea faptul că putem depinde de Dumnezeu în fața crizei, dacă ascultăm de El.

În Geneza 39, citim o înșiruire de decepții și acuzații false. Dumnezeu i-a demonstrat lui Iosif loialitatea Sa prin faptul că a făcut o cale acolo unde nu părea că există vreo strategie de ieșire. Vă puteți imagina cum este să fii aruncat în temniță, acuzat pe nedrept și umilit?

Max Lucado scrie: "Pentru a experimenta puterea lui Dumnezeu, liderii trebuie să înfrunte adesea greutăți.

Apoi ei se dedică pentru a-și aduce contribuția lor." Iosif a triumfat asupra adversarilor și a experimentat credințioșia lui Dumnezeu.

Lecțiile despre credințioșie, relative în ceea ce privește barierele puse de o mare sau de zidurile unei închisori, nu sunt exclusiv prezentate doar în Vechiul Testament. În Marcu 4, citim despre o zi ocupată din viața Domnului nostru. Mai târziu, Isus împreună cu ucenicii au trecut marea Galileii în barcă. O furtună neașteptată s-a abătut asupra lor și ucenicii au fost înfricoșați. Între timp Stăpânul dormea. Când ucenicii l-au trezit, El a vorbit și furtuna a încetat. Întrebarea pe care El a pus-o ucenicilor imediat după aceea este curioasă: "Încă nu aveți credință?" Evident Isus avea încredere în promisiunile Tatălui Său deoarece s-a odihnit în credința care nu avea să se scufunde, și anume aceea că Tatăl Lui este credincios.

Nu judecați prea aspru ucenicii; teama de o furtună neașteptată este normală, ci să ne gândim în schimb cum putem să practicăm credințioșia în locul temerii? Putem face acest lucru în două feluri. Isus era pregătit în avans pentru orice criză. Viața Lui devoțională era regulată și activă, și El cunoștea Cuvântul lui Dumnezeu în mod personal. Scriptura spune: "dragostea desăvârșită izgonește frica;" (1 Ioan 4:18) și "Astfel, credința vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos." (Romani 10:17) Pe scurt, rămâneți orientați asupra relației și asupra Cuvântului. Acest lucru l-a făcut și apostolul Pavel.

În Faptele Apostolilor 16, Pavel și Sila erau întemnițați și cântau noaptea târziu. Dumnezeu le-a răspuns zguduind miraculos închisoarea și deschizând ușile. De teama unui jaf asupra închisorii, gardianul era pregătit să comită sinucidere. Pavel a intervenit și l-a condus pe acest

om la mântuire. Credințioșia lui Dumnezeu față de acea zi nu a cuprins doar purtarea de grijă, ci și mântuirea.

Nici marea, nici solitudinea întemnițării nu pot să împiedice ca promisiunile lui Dumnezeu să aibă loc în viața credinciosului. Când s-a întâmplat ultima dată în lucrarea dumnezeastră să experimentați o furtună neașteptată sau un sentiment de întemnițare? Cu siguranță viața este imprevizibilă. Calamitățile nu ne ocolesc pe nici unul dintre noi, cu toate acestea putem învinge orice obstacol dacă ne bazăm pe promisiunile din Scriptură. Domnul nostru își va ține legământul pe care l-a făcut cu noi. Nu e nevoie să ne fie frică.

Un prieten de-al meu obișnuia să zică: "Nimic nu contează decât modul nostru de a reacționa la ceea ce se întâmplă". După 20 de ani de lucrare, pot să mărturisesc că nici o încercare sau testare nu este mai puternică decât promisiunea Domnului nostru. Și sunt sute de promisiuni în Biblie. Credințioșii victorioși sunt întotdeauna cu ochii deschiși pentru a vedea o promisiune relevantă și a o stabili ca un adăpost împotriva furtunii.

Credințioșia lui Dumnezeu nu este doar ceva spre care trebuie să privim cu admirație, ci și ceva ce trebuie să trăim practic. Ca și lideri trebuie ca și noi să reflectăm credințioșie în comportamentul nostru. Evanghelistă Aimee Semple McPherson se afla în Denver cu ocazia unei evanghelizări. Aproximativ 10.000 de oameni s-au adunat pentru a asculta mesajul ei. După aceea ea s-a rugat pentru bolnavi sub ochii cinici ai jurnaliștilor care o urmăreau din rândul întâi. La coadă pentru a primi vindecare erau două gemene în vârstă de cinci ani care erau oarbe. Ea a îngenunchat și s-a rugat pentru prima dintre gemene și aceasta a fost vindecată pe loc. Acum tensiunea creștea, încă o dată McPherson a îngenunchat și s-a rugat din nou încrezându-se în Cristos. Puterea lui Dumnezeu s-a manifestat imediat și cea de-a doua gemeană a fost vindecată. Mulțimea s-a ridicat instantaneu și a început să cânte: "O puterea măreață a lui Cristos," în timp ce jurnaliștii prezenți își ștergeau lacrimile din ochii lor. Dumnezeu a fost credincios față de

cuvântul Său și față de credința evanghelistei, deoarece ea era o slujitoare credincioasă.

Conducerea pastorală înțeleaptă inspiră credințioșie ca valoare principală în filozofia voluntariatului bisericii. Bunicul soției mele Walter Motter, a slujit în Adunarea lui Dumnezeu din Cleveland, Ohio, ca lider de închinare timp de 36 de ani. Într-o anumită ocazie a nins abundent într-o sâmbătă noaptea. A doua zi dimineața vremea era atât de rea încât doar 8 membri s-au prezentat la biserică, în timp ce 42 de coriști s-au adunat pe băncile lor. Cei credințioși au cântat în ciuda vremii neiertătoare.

Adaptarea la o concepție credincioasă - una prin care stabilim care ne sunt prioritățile în ceea ce privește timpul și atitudinile noastre, și cum stabilim să îmbrăcăm slujirea noastră față de Dumnezeu - începe dintr-o intenție de a ne concentra atenția asupra scopului vieții noastre. Dacă credem într-adevăr că modul în care Îl slujim pe Cristos va rezulta în răsplata veșnică, nu numai că vom fi credințioși, ci și vom îmbrățișa cu drag roada Duhului în viețile noastre ca lideri de laudă și închinare.

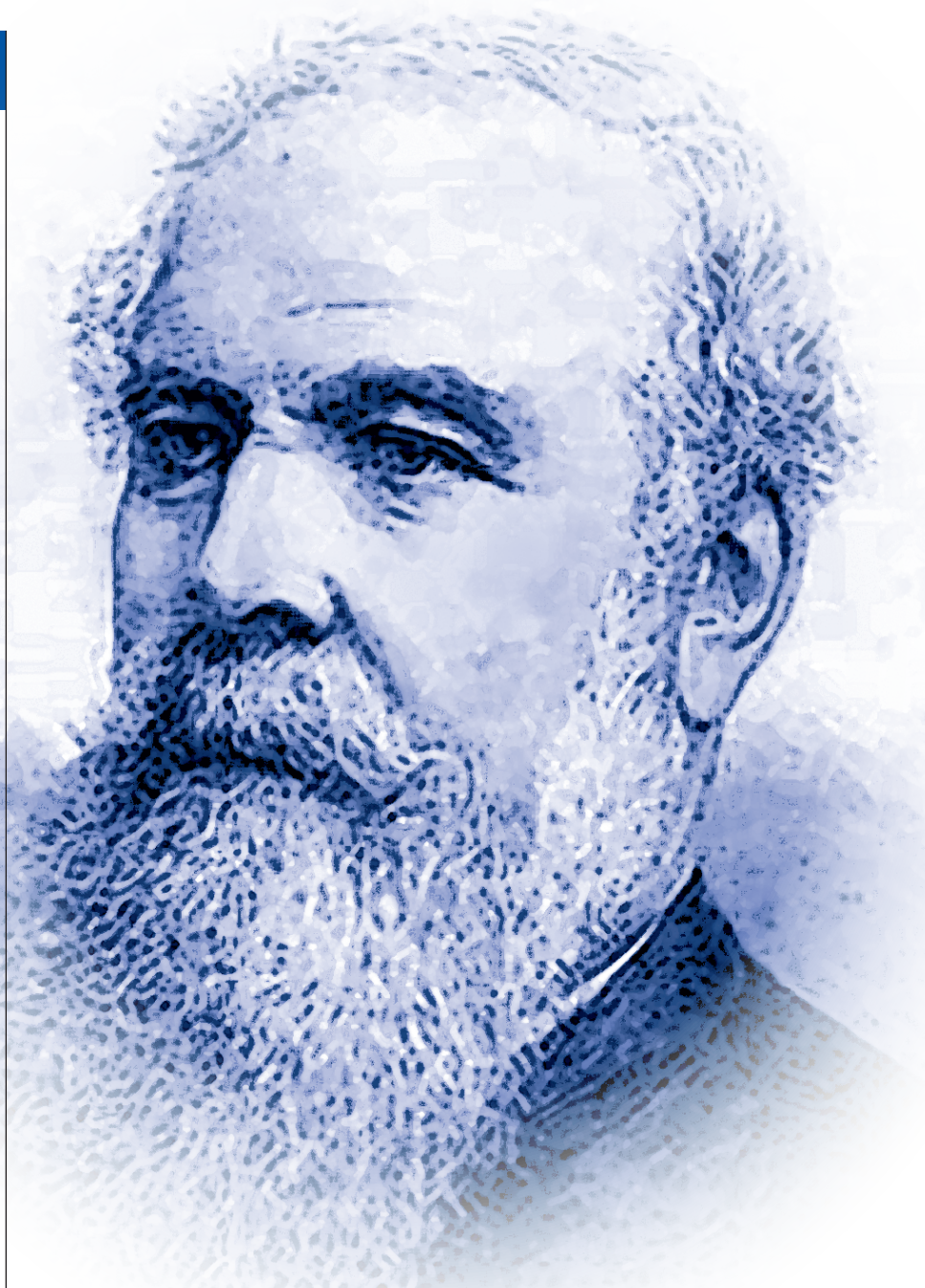
În concluzie noi vom fi credințioși pentru că El este credincios.

TOM MCDONALD, Dr.Theol., a fost lider de laudă și închinare al bisericii The Church on the Way, din Van Nuys, California, consilier al bisericii Church Worship for the Assemblies of God.

Notă:

Citatele biblice sunt extrase din versiunea New Internațional Version.

J. C. RYLE: UN EVANGHELIST AL SECOLULUI AL 19-LEA

” Un prieten împreună cu soția lui se aflau într-o călătorie lungă. În timp ce ea era la volan, el a scos o carte din valiza sa, numită Liderii creștini ai secolului al optsprezecelea. Propozițiile scurte și concise ale autorului, logica gravă, și ideile penetrante despre puterea care a fost arătată în lucrările lui Wesley, Whitefield și Romaine l-au afectat profund. El a închis cartea cu lacrimi în ochi, tânjind să vadă aceeași putere și în biserica de astăzi. Autorul cărții a fost un sfânt al secolului al nouăsprezecelea, John Charles Ryle.

Timpul are o calitate specială de a trece prin sită ceea ce este important față de ceea ce este superficial; ceea ce este permanent față de ceea ce este trecător. Majoritatea cărților publicate în 2006 vor ieși din circulație în vreo 10 ani. Cu toate acestea, mulți autori - precum Arthur W. Pink și C.S. Lewis, care erau necunoscuți în generațiile lor - au devenit extrem de influenți odată cu trecerea timpului.

Ryle era un pastor Anglican al secolului al nouăsprezecelea. El s-a născut în 1816. Când a murit în 1900, el era relativ necunoscut în afara bisericii anglicane din

Marea Britanie. Dar de la moartea lui Ryle, cărțile lui au început încetul cu încetul să obțină popularitate. Scriind un tribut pentru Ryle în 2003, J.I. Packer a notat faptul că, cărțile lui Ryle s-au vândut în mai mult de 12 milioane de exemplare și au fost traduse în cel puțin douăsprezece limbi, iar numărul este în continuă creștere. ¹ Cei mai mulți pastori au citit probabil cărțile lui Ryle - Holiness, Five English Reformers, Great Leaders of the Eighteen century. "După o sută de ani" scrie biograful său, "putem vedea că existau mai mulți evangheliști influenți pe lângă episcopul Ryle". ²

Ryle era contemporan cu Charles H. Spurgeon, Dwight L. Moody, George Mueller și Hudson Taylor. Când Ryle avea 15 ani, Charles Darwin absolvă Universitatea Cambridge. El a trăit în epoca lui Dickens, a Războiului civil American, și a Imperiului britanic care nu a cunoscut încă apus.

Cine era Ryle, și ce pot învăța pastorii din viața lui?

COPILĂRIA ȘI CONVERTIREA

În 1816, Ryle s-a născut în Macclesfield, Anglia, într-o familie extrem de bogată și aparținând elitei sociale. Bunica lui câștigase o avere, pe care a lăsat-o apoi tatălui lui Ryle. John Charles a fost cel mai mare dintre frații lui și a crescut fără să ducă lipsă de vreun comfort. Cel mai mare băiat al unei familii bogate engleze era de așteptat să urmeze o carieră în Parlament și aceasta era și ambiția lui Ryle.

Ryle a urmat școala la Eton, și în 1834 a intrat la Oxford. Era un elev excelent, care a câștigat burse de competență față de colegii lui de școală.

El a devenit un bărbat înalt, cu umerii lați, chipeș, care era foarte priceput la cricket și canotaj. Despre bărbăția lui unii scriau mai târziu: "Personalitatea lui viguroasă a dominat două generații de Evangheliști, și a pus o amprentă de neșters asupra celei de-a treia." ³

La vârsta de 21 de ani a suferit o infecție la plămâni. În timpul izolării lui, el a început să citească Biblia, ceea ce, potrivit mărturiei proprii, nu făcuse timp de 14 ani.

Într-o duminică în perioada convalescenței lui, el a intrat într-o biserică din Oxford tocmai când se citea pasajul din Efeseni 2:8 - "căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu." A fost cuprins de o stare de convingere de păcat, s-a

convertit, și "din acel moment și până la ultima silabă rostită pe parcursul vieții lui", scrie biograful lui, "nicio urmă de îndoială nu a dat târcoale în gândurile lui John că Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăios decât o sabie cu două tăișuri." ⁴

PRIMI ANI AI CARIEREI

După ce a absolvit, Ryle a locuit cu părinții lui în timp ce se pregătea să intre în parlament. Într-o dimineață s-a trezit cu vestea neașteptată și fulgerătoare despre faptul că tatăl lui a dat faliment. Până în luna iunie a anului 1841, banca tatălui său, în incapacitate de a-și plăti obligațiile, a dat faliment. Peste noapte, familia lui Ryle și-a pierdut proprietatea impresionantă împreună cu toată averea ei. Acest eveniment a lăsat o amprentă de teamă pentru restul vieții lui Ryle. El a scris mai târziu: "ne-am trezit într-o dimineață de vară, la fel ca toată lumea din jurul nostru, și ne-am pus la culcare în acea seară, complet și în întregime ruinați. Consecințele imediate au fost amare și dureroase, duse la extreme și umilire până la cel mai înalt grad." ⁵

Crescut în bogăție, Ryle nu s-a gândit vreodată că va ajunge să-și câștige existența ca un om de rând. Acum, pentru prima dată în viața lui, tânărul Ryle avea nevoie de o slujbă. Educația primită la Oxford, și convertirea lui recentă l-au îndreptat către lucrarea bisericească. La vârsta de 25 de ani, el a devenit membru al clerului în biserica Church of England. Dumnezeu scoate binele din rău.

Episcopul lui Ryle l-a trimis în Exbury. Apoi, la vârsta de 27 de ani, a fost transferat la parohia bisericii din Winchester. Câteva luni mai târziu, a fost mutat la Helmingham unde a rămas până la jumătatea anilor 40. Helmingham era o parohie mică, liniștită. La Helmingham, Ryle avea timp pentru lectură. În mod providențial, el a descoperit opere scrise de marii lideri creștini ai secolelor trecute care i-au influențat în mod profund predicile și scrierile care au urmat.

Autorii lui preferați erau cei ai secolului al 18 lea, cum ar fi Wesley și Rowland; cei ai secolului al 17 lea din categoria puritanilor, cum ar fi Charnock și John Bunyan, și cei ai reformei secolului al 16 lea - Knox, Cranmer, Calvin și Luther. "Predicile sale evanghelice", scrie un autor, "bazate pe un studiu personal a sfinților reformați și puritani, au rămas nucleul lucrării sale." ⁶

Viața lui Ryle reamintește creștinilor faptul că uneori este necesar să înnotăm împotriva curentului.

CĂȘĂTORIA ȘI VIAȚA DE FAMILIE

Pe lângă necazurile financiare ale lui Ryle, el a suferit și din cauza sănătății șubrede a celor două soții ale lui. La vârsta de 29 de ani, el s-a căsătorit cu Matilda Plumtre. După câțiva ani, ea a murit lăsând în urma ei o fetiță nou-născută în grijă. Apoi, moartea i-a răpus mama, fratele mai mare și sora mai mică. S-a simțit precum Iov în mijlocul atâtor necazuri.

La vârsta de 33 de ani, s-a căsătorit cu prietena lui de-o viață, Jessie Ealker, și încă o dată, bucuria și râsul au umplut căbănuța lui rurală. După 6 luni de căsnicie, Jessie a contactat o boală cronică, de care nu s-a mai vindecat vreodată. John a avut grijă de ea timp de 10 ani, în timp ce încerca să facă față nevoilor familiei lor în creștere (Jessie i-a dăruit patru copii). Pe lângă stresul de acasă, el își împlinea și îndatoririle de la biserică.

În toți acești ani, Ryle a început să primească invitații de a predica. Din dragostea pentru Jessie alegea să petreacă adesea 30 de ore în călătorie într-o căruță decopertată, pe timp de noapte în plină iarnă, decât să mai stea despărțit de ea măcar o noapte. Când Ryle avea 43 de ani, Jessie a murit. Pentru a doua oară în viața lui era văduv, acum cu cinci copii în grijă.

La vârsta de 45 de ani, a fost transferat la o altă parohie în Stradbroke. Acolo a cunoscut-o pe Henrietta Clowes și s-a căsătorit pentru a treia oară. Spre deosebire de soțiile anterioare, Henrieta se bucura de o sănătate bună. Această căsnicie s-a dovedit a fi îndelungată și rodnică. Era o femeie practică, un bun muzician, și o creștină care dădea dovadă de o mare credință.

OPERELE LUI

În ciuda necazurilor sale, reputația lui Ryle ca evanghelist și scriitor a continuat să ia amploare. Lucrarea lui a început prin articole și broșuri și s-a extins la cărți și comentarii. El a scris primul său pamflet, ca răspuns la moartea a 100 de săteni în urma prăbușirii unui pod local. Dumnezeu l-a înzestrat pe Ryle cu abilitatea de a scrie clar, simplu și logic. Mulți au încercat să copieze acest stil, dar nici unul nu a reușit să și-l însușească.

Înainte de moartea lui, scrie Otis Fuller, "Episcopul Ryle trebuia să scrie 300 de mesaje sub formă de pamflet. Tipărirea lor avea să treacă de numărul de 12 milioane

și avea să fie tradus în peste 12 limbi."⁷ Având un simț al răspunderii profund față de datoriile tatălui său, el a folosit banii obținuți din drepturile de autor, pentru a achita datoria avută de tatăl său la creditori.

Ryle se afla în elementul său când scria despre istoria Bisericii. El scria cu pasiune, ca și când ar fi fost martor al acelor evenimente. Un admirator a scris despre Ryle că el scria "cu entuziasmul unui admirator"⁸ al bărbaților a căror imagine o schița. Această afirmație era adevărată mai ales în cazul martirilor și liderilor marilor treziri.⁹

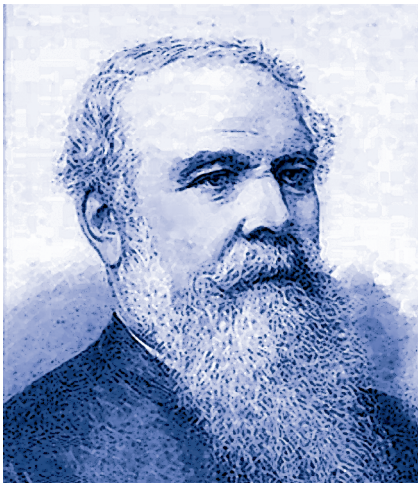
EPISCOP DE LIVERPOOL

În 1880, când Ryle avea 64 de ani, prim-ministrul l-a ordonat pe neașteptate, episcop de Liverpool. Numirea i-a surprins pe mulți. Ryle era trecut de o vârstă și în acele vremuri guvernul a numit puțini evangheliști în aceste poziții. Ryle a muncit exemplar în Liverpool timp de 20 de ani, făcând mult bine cauzei Evangheliei. Decriind lucrarea lui ca și episcop, G.C.B. Davies a scris: „O prezență impunătoare și o calitate de apărător al principiilor lui care nu cunoștea teama, combinate cu o atitudine de înțelegere în relațiile lui persoanele.”¹⁰ După moartea lui Ryle, în 1900, succesorul lui l-a descris ca fiind "bărbatul de granit cu suflet de copil." Aceste cuvinte sumarizează atât caracterul cât și lucrarea lui Ryle.

LECȚII DE LA RYLE

Pastorii de astăzi pot învăța câteva lecții de la Ryle. Prima, viața lui Ryle le amintește pastorilor să-și respecte îndatoririle familiale. Cu toate că a avut o relație caldă și apropiată cu cei trei fii ai săi, fiecare a abandonat pe rând credința tatălui lor. La bătrânețe, acesta era un motiv de suferință profundă pentru Ryle.

A doua, viața lui Ryle ne aduce aminte că uneori trebuie să înnotăm împotriva curentului. Ryle era un evanghelist pasionat, într-o epocă în care teologia evanghelică nu era populară în biserică Anglicană. Pe parcursul vieții lui, a luptat împotriva mișcării lui John Henry Newman și infiltrarea crescândă a teologiei liberale germane. A făcut acest lucru cu o loialitate neabătută de la primele principii ale Scripturii-justificarea doar prin credință,

ispășirea substituționară, doctrina trinității, și importanța predicării.

A treia lecție, Ryle a modelat atitudinea lui Cristos față de adversarii lui (Și a avut mulți). El a pus laolaltă convingeri teologice puternice cu dragostea și respectul față de adversarii lui. El și-a ales motto-ul dintr-o veche zicală puritană: "În cele esențiale unitate, în cele ne-esențiale libertate, în toate lucrurile milă." Ryle a încercat să își însușească aceste principii. Unii dintre cei mai aprigi dușmani ai săi au participat la înmormântarea lui. Îi ciuda neînțelegerilor lor, ei au vorbit despre marea dragoste pe care au simțit-o din partea lui Ryle.

A patra lecție, Ryle nu a tratat istoria Bisericii ca fiind de apucat. Mai degrabă, el s-a pus în locul celor care o alcătuiesc, și a învățat din modul în care Dumnezeu a lucrat în generațiile din trecut. Rezultatul a fost o credință bogată și vie, precizie doctrinară, toleranța față de adversari, și o așteptare mare și tânjire după putere spirituală experimentată în generațiile din trecut. Ryle a simțit aceeași lipsă de satisfacție pe care au simțit-o cei care au studiat lucrarea lui Dumnezeu în trecut.

A cincea lecție, pastorii pot învăța de la Ryle cum să slujească până la bătrânețe. Ieșirea la pensie nu era în planul lui Ryle. El l-a slujit pe Dumnezeu activ până la sfârșit, rugându-se să "moară la datorie." Dumnezeu i-a ascultat rugăciunile. Cei mai buni și mai roditori ani de lucrare au fost cei de după vârsta de 64 de ani.

A șasea lecție, viața lui Ryle demonstrează importanța perseverenței în vremuri de încercări. El a îndurat colapsul financiar al familiei lui, moartea a trei soții, și criticile constante aduse de dușmanii din teologie. În ciuda acestora, el s-a dedicat disciplinelor spirituale ale lui Dumnezeu, și în mijlocul încercărilor a dat dovadă de "roada păcii și a neprihănirii." În cazul lui Ryle, vechea zicală puritană a luat ființă: "Cel ce rabdă până la sfârșit învinge."

Istoria este povestea lui.

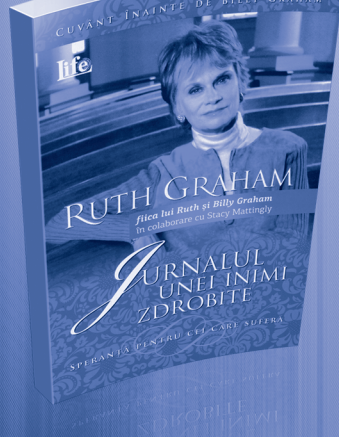
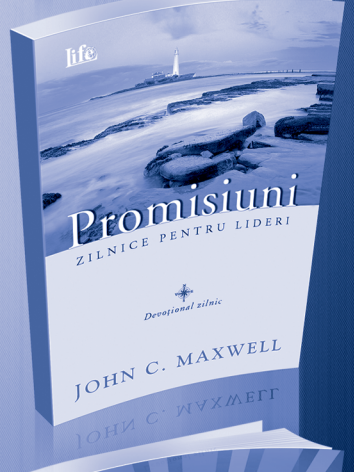
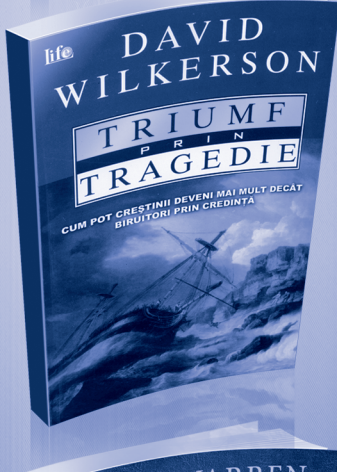
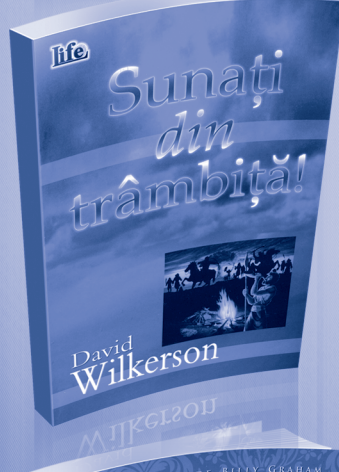
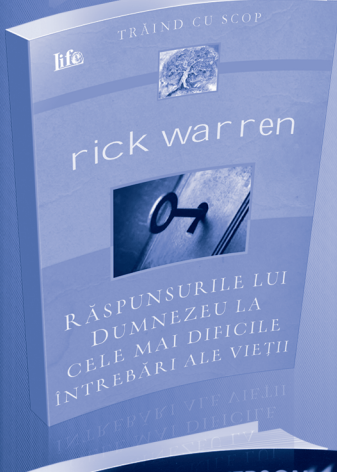
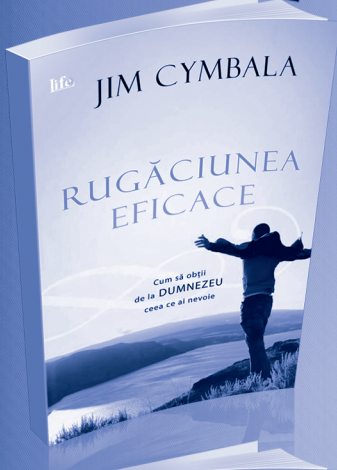
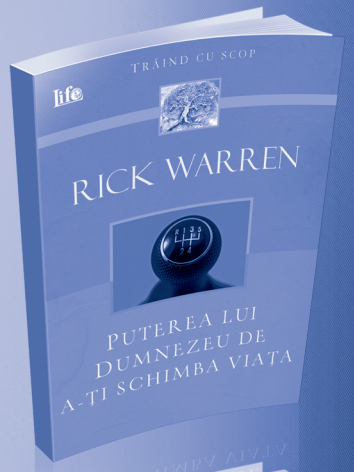
NOTE

1. J.I. Packer, Faithfulness and Holiness: The witness of J.C. Ryle, An appreciation (Wheaton, III: Crossway Books, 2002) 23
2. Eric Russel, The Man of Granite with the Heart of a child: A new biography of J.C. Ryle (Fearn, Marea Britanie, Christian Focus, 2001) 202
3. David Feller, ed. Vallant for the Truth: A treasury of Evangelical Writings (New York, McGraw-Hill, 1961) 360
4. Ibid, 360
5. Citat din Packer, Faithfulness and Holiness, 23
6. Danald M. Lewis, Dictionary of Evangelical Biography 1730-1860, vol. 2 (Peabody Mass:Hendrickson, 2004) 967
7. Fuller, Valiant for the truth, 1978
8. John Charles Ryle, Christian leaders of the Eighteenth century and Five English Reformers, pentru exemplificarea stilului său.
9. Vezi cărțile lui Ryle, Christian leaders of the Eighteenth century and Five English Reformers, pentru exemplificarea stilului său
10. J. D Douglas și earle E. Cairns, The new International Dictionary of the Christian Church (Grand Rapids: Zondervan, 1974), 868

WILLIAM P. FARLEY, este pastor al bisericii Grace Christian Fellowship din Spokane, Washington. El este autorul cărților, For His Glory, Pinnacle Press, și Outrageous Mercy, Baker.

Editura LIFE PUBLISHERS
 OP 1, CP 235, Oradea, Bihor
 Tel./Robot/Fax: (0359) 177 636
 (0359) 322744, 0744 624236
 E-mail: liferom@rdslink.ro

Ne puteți găsi și pe Internet la:
www.liferomania.ro
www.resursespirituale.ro